ஓம்

திருச்சிற்றம்பலம்

செந்தமிழ்ச் செல்வி

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினின்றுந்

திங்கள்தோறும் வெளிவருவது

சிலம்பு ௮	மெய்கண்டான்யாண்டு-௭௱௮ மார்கழித்திங்கள் 1930௵ டிசம்பர்௴ 1931௵—ஜனவரி௴	பரல் கஉ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்

திருக்குறுந்தொகை

“ பண்டு செய்த பழவினை யின்பயன்
கண்டுங் கண்டுங் களித்திகா ணெஞ்சமே
வண்டுலா மலர்ச் செஞ்சடை யேகம்பன்
தொண்ட னுய்த்திரி யாய்துயர் தீரவே.”

நெஞ்சமே—உள்ளமே (மனமே)

பண்டு செய்த—நீ முற்பிறவிகளிற் செய்த

பழவினையின் பயன்—பழைய தீவினையின் பலனாகிய துன்பத்தை

கண்டும் கண்டும்—இப்பிறவியிலே நுகருதலைக் கண்முன்னே பார்த்துக் கொண்டிருந்த போதிலும்

களித்தி—(இப்பிறவியிலே அந்தத் தீவினையையே செய்ய) மகிழ்கின்றாயே (அவ்வாறு மகிழ்தல் என்ன பேதைமை)

துயர் தீரவே—(நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேள்) இனி உனக்குத் துன்பம் வராமல் ஒழிதற்கு

வண்டுலா மலர்ச் செஞ்சடை ஏகம்பன்—வண்டுகள் சூழ்கின்ற பூக்களை

அணிந்திருக்கிற சிவந்த சடையை உடைய திருவேகம்ப பதியில் வீற்றிருக்கும் சிவபிரானுக்கு

தொண்டனாய்த் திரியாய்—பணி செய்யும் அடியானாகத் திரிவாயாக.

காண்=முன்னிலை உரை அசைச் சொல். கண்டுமே கண்டும்—அடுக்குச் சொற்கள். இந்தத் தேவாரப்பாவானது உயிர்கள் முற்பிறவிகளிற் செய்த தீவினையானது இப்பிறவியில் அவைகள் நுகரும்படி துன்பத்தைக் கொடுக்கின்றது என்ற உண்மையைக் கூறுகின்றது. மக்கள் தாங்கள் முற்பிறவிகளிற் செய்த தீவினையின் பலனாக இப்பொழுது உலக வாழ்வில் ஒரு புறம் துன்பம் நுகர்ந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே அத் துன்பம் எதனால் வந்தது என்று உள்ளத்தில் உணராமல் அதே தீவினையை மற்றொரு புறம் மகிழ்ச்சியுடன் பிற உயிர்களுக்குச் செய்து வருகிற பேதைமையைப் பார்த்து இரக்கங்கொண்டு சுவாமிகள் இப்பாட்டைக் கூறி அருளினார். சுவாமிகள் தமது நெஞ்சை நோக்கிக் கூறுகிறதாகக் கூறிப் பிற உயிர்களுக்கு அறிவுறுத்தினார்.

மா. வே. நெல்லையப்பபிள்ளை.

An Adaptation of Gray's Ode on the Distant Prospect of Eton College.

செவ்வந்தி மாநகரக் கல்லூரிப் பாட்டு.

[ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்]

Introductory Note—முகவுரை

ஆங்கில மொழியில்வல்ல கிரே என்னும் நல்லிசைப் புலவர், ஒரேஸ் உவால்போல் என்னும் முதன் மந்திரி புதல்வரோடு கேண்மை கொண்டு மற்றவரோடு ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் தென் பகுதியில் யாத்திரை போனபோது, இடையில் அவர்க்குந் தமக்கும் மன வேறுபாடு நிகழ, அவரைப் பிரிந்து போந்து இங்கிலாந்து தேசத்திலுள்ள தமது நாட்டிற் சென்றிருந்தலும் யாத்திரை முடித்துத் திரும்ப; தந்நாட்டை யடைந்த ஓரேஸ் உவால்போல் என்பவர் கிரே என்னும் புலவரோடு

தம்மிடை நிகழ்ந்த அவ்வேறுபாடு தமது தகுதியிலொழுக்கத் தான் உண்டாயினதென்றும் இனி யதனை மறந்து தம்மொடு பெயர்த்துங் கேண்மை கொண்டொழுகல் வேண்டுமென்றும் கிரே என்னும் புலவரை யிரந்து கொண்டு ஒரு கடிதம் விடுப்ப, அதற்கு இசைந்து அவர் உவின்ஸர் என்னும் மலைக்கோட்டையி லிருந்த தந்நண்பரைக் காண்டற் பொருட்டுச் சென்றபோது தம்மெதிரே விளங்கித் தோன்றிய ஈட்டன் என்னுந் தாங் கல்வி பயின்ற கல்விக் கழகத்தையும் அதனை யடுத்துயர்ந்த உவின்சர் மலையையும் அதனடிவாரத்தோடும் தெம்ஸ் நதியை யுங் கண்டு புனைந்து பாடியது இப்பாட்டென்ப. கிரே என் னும் புலவர் தந்நண்பர் உவால்போல் என்பவரோடு ஒருங்கு கல்வி பயின்ற கழகம் ஈட்டன் கலாசாலையாம். இக்கலாசாலை இங்கிலாந்து தேசத்திற் செங்கோலோச்சிய என்றி என்னும் புகழ் மன்னரால் கி. பி. 1440-ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்டது. உவின்சர் என்பது ஒரு சிறு குன்று; அதன் குவட்டியிலியற்றப் பட்டுள்ள கோட்டையானது இங்கிலாந்து தேசத்து அரசர் இனிது வாசஞ் செய்வதற்கு ஏற்ற உறையுளாகப் பயன்படுவது.

இனி இவ்வரிய பாட்டைக் கிடந்தவாறே யெடுத்துக் கொண்டு மொழி பெயர்ப்பின் பூகோள சாத்திரப் பயிற்சி தேறாத செந்தமிழ் மொழியில் வல்ல எம்பெரு முதுமக்கள், இப்பாட்டின்கட் காணப்படும் ஊர்ப்பெயர் இடப்பெயர் யாற் றின் பெயர் மலைப்பெயர் முதலாயினவற்றுள் ஒன்றுதானு மறிய மாட்டாமையின் மனவெழுச்சி குன்றியதனைப் பயிலாது போகடுவாராதலானும், பிறபாடைச் சொற்கள் தன்னகத்து விரவி வருதலாற் றன்னழகிழந்து சுவை வேறுபட்டுக் காட்டுஞ் செந்தமிழ் மொழியில் அச்சொற்களை மாட்டிவிட்டு வழங்கல் வடுச்சொற் கேதுவாமாகலானும், சிங்கள முதலிய பிறபாடைச் சொற்களெல்லாங் கலந்து வழங்குந் தமிழ் மொழியை யவற் றொடு படாது வழங்குந் தூய்மை யுடைத்தென்ற லெலர்தா மென்பார்க்குச் சிங்கள முதலிய பிறபாடை மாக்கள் தம்மொடு கலந்து பழகுங்கால் அவர் சொற்களை எடுத்துக்கொண்டு தமது தமிழ் வழக்குக் கேற்குமா றெல்லாந் திரித்து உரை நிகழ்

தூந் தமிழ் முதுமக்கள் செந்தமிழியல் வழக்குப்பற்றி வரும் அத்திறம் போலாது எமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் பிறபாடைச் சொற்களைத் தமிழ் மொழியிற் புகுத்தி வழக்கியல் வேறு படுத்தல் உலகநெறியொடு மாறுபடுமாதலானும் இப்பாட்டின் ஒழுகலாற்றிற் கியையத் திரிசிரபுரம் என்று வழங்குஞ் செவ்வந்தி மாநகர்க் கலாசாலையைப் புனைந்து பாடியதாக இதனைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்திட்டாம். என்னை? முதனூலிலுள்ள ஈட்டன் கலாசாலைக் கேற்ப ஸெண்ட் ஜோஸப் கலாசாலை எஸ். பீ. ஜி. கலாசாலையும் உவின்சர் என்னுங் குன்றிற்கு ஏற்பத் தாயுமானவர் மலையும், உவின்சர் அடிவாரத்தோடும் தெம்ஸ் நதிக்கேற்ப தாயுமானவர் மலையடிவாரத்தினோடுங் காவிரியாறும் இந்நகரிடைக் காணப்படுதலான் என்பது. அற்றேல், ஈட்டன் கலாசாலையைப் போலவே இந்நகரிடைக் கல்விக் கழகங்களும் ஆங்கில மொழிப்பெயர் பெற்று நிலாவுதலின் அப்பெயர்களை யிப்பாட்டின்கட் புகுத்தி நடவல் வீழுவாம் பிறவெனின், நன்று சொன்னாய், அங்ஙனமாட்டி விடினன்றே வழுவாம், முதனூலில் ஈட்டன் கலாசாலைப் பாட்டென்று தலைக் குறியீடு தந்ததன்றி அப்பெயர் பாட்டின்கட் டந்து வழங்கப் படாதவாறு போலக் கல்விக் கழகமென்றன் மாத்திரைக்கன்றி அப்பெயர்களிதனுட் டந்து வழங்கப்படாவென்பது காண்க.

இனிக் கிரே என்னும் புலவர் முதிர்ந்த செய்யுட் புலமை மாட்சி கைவரப்பெற்று உலகியற் பொருணெறி முழுதுணர்ந்து பெருநலஞ் சுவைப்பச் செய்யுளிடைக் கொளுவி இனிது மிழற்றுமாறும், கழகத்திடைக் கல்வி பயிலுஞ் சிறு குறுமாக்களியல் புணர்ந்து கூறுமாறும், பின் அச்சிறார் தமக்கு வருந்துன்பங்களை யெல்லாந் தொகுத்து இரக்கந்தோன்ற கிளக்குமாறும் பிறவும் பெரிதும் நன்கு மதிக்கப்படுவனவாம். அவற்றுள், முதல் ஐந்து செய்யுட்களில் தம்மெதிரே அழகொளிர நிவந்து சேணோக்கும் கல்லூரியின் கொடுமுடியினையுங் கோபுரத்தினையும் விளித்து நீவிர் இள மரக்காவின் வளமுறு நிழலையும் குறுமரக் காட்டின் நறுமலர்ப்பரப்பையும் செழும் புன்னிலத்தின் கொழும் [illegible]யையும் ஊடுருவிச் செல்லும் காவிரியாற்றினையும்

அதனை யடுத்துயர்ந்த நிலப்பரப்பையுங் காண்பேரென்றும், பிள்ளைமைப் பருவத்தே திரிந்தாடுவதற் கிடமாயிருந்த குன்று கள் மரநிழல்கள் வயல்களாகிய இவற்றை விளித்து நும்மிடத்தி னின்று மெல்லிதின் வீசுந் தென்றற்காற்று எமதிளைப்பை நீக்கிஎம்முயிருறு துயர் நீங்க ஆறுதல் சொல்வதுபோலவும் கழி ந்த எமதுஇளமைப் பருவத்தையும் மகிழ்ச்சியையுந் தருவதாகிய ஓரிளவேனிற் பருவத்தைப் பெயர்த்தும் வருவிப்பது போலவு முளாவுமென்றுங் கூறுமாறு காண்க; பின் இரண்டு செய்யுட் களிற் காவிரியாற்றை விளித்து 'அன்னாய்! புல் வளர்ந்த நின் பசிய கரையிடத்தின் முன் விளையாட்டயர்ந்த சிறுவர்களுள் நின் திரையைத் தமது திண்டோளாற் கிழித்து நீந்தினோரெவர்?' என்றும் வினவுதல் காண்க; பின்னிரண்டு செய்யுட்களிற் கல் விக் கழகத்திற் பயிலுஞ் சிறாரிற் சிலர் தாம் புறம் போய் விளை யாடுங் காலத்தை நினைந்துகொண்டு முணுமுணுவென்று பாடஞ் சொல்லுதலும், அங்ஙனங் கழகத்தினுள்ளிருந்து பயிலுதற்கு அமையாது துணிந்த வேறு சிலர் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த் துக்கொண்டே ஓடுதலுங் கூறப்பட்டது காண்க; பின் மூன்று செய்யுட்களில் அச்சிறார் பலவற்றை அடைதற்கு விரும்புதலும் விரும்பிய பொருளெய்தியதும் அதன்கண் அத்துணை விருப்பஞ் செய்யாமையும், ஒரு கணத்திற்றோன்றிய இடரை அவர் மறு கணத்தின் மறுத்தலும், அவரது கட்டிளமை யெழிலும், செய் தொழின் முயற்சியும், நுண்ணிய அறிவும் களிப்பும், கவலை யின்மையும், நாளைவரு துன்பங்களை நினையாமையும், பிறவுங் கூறப்படுதல் காண்க; பின் இரண்டு செய்யுட்களில் அச்சிறார் தம்விதி நினையாமலிங்ஙன மகிழ்ந்து விளையாட இடர்களெல் லாம் அவரை யுணவு கொள்ளுதற்குப் படை குழுமி நிற்கு மாறும், அந்நிலையை யறிந்த 'காவிரியென்னு நங்காய்! நீயே னும் அச்சிறார் தமக்குச் சொல்லாயோ?' என்றுரைக்குமாறுங் காண்க; பின் ஏழு செய்யுட்களில் அவரை வருத்துந் துன்பங் களின் தொழிற்கூறுபாட்டை விரித்துக்கூறுதல் காண்க; பின் இறுதியிற் கிடந்த செய்யுளில் 'அச்சிறார் தமக்கு இப்போது நுகரு மின்பங்களெல்லாம் விரைந்து கழியத் துன்

யங்கள் கடுகிவருதல் ஒரு தலையாகலான் அவர் நாளை வருமிடரை நினைந்து இன்று துய்க்கு மின்பத்தினையும் இழத்தல் வேண்டா' என்றும் 'அறியாமையே யின்பம் பயக்குமெனின் அறிவுகொண்டு பிதற்றுதல் மடமையாம்' என்றும் உறுதி மொழிந்து முடித்தவாறு காண்க.

இங்ஙனமிப் புலவரமைத்தியற்றிய சொற் பொருணயங்களு நுட்பங்களுங் கற்றோர்க்கெல்லாங் கழிபேரின்பம் பயக்கு நீரவாகலின், அவை தம்மைத் தமிழ்ச் செய்யுளால் மொழி பெயர்த்துத் தமிழ் வழக்குக் கேற்பச் சில பொருள் கூட்டியும் வேறு சில கழித்தும் மற்றுஞ் சில திரித்தும் முதனூற் பொருளொருமை கெடாது இயன்றவளவு தமிழ்ச் செய்யுட்களைச் சுவைப்படுத்தியும் எழுதினும். இன்னும் இவற்றின்கட் சொற்பொருணயங்களைத் திருத்திப் பொலிவு செய்யவல்ல அருமைகள் இதனை நோக்கும் அறிவுடையோ ரறிவாராயின் அவற்றை எமக்கு அன்பு கூர்ந்து தெரிவித்துக் கடமைப் படுத்துவாராக.

"மக்களாதலே துக்கவேதுவாம்."—உறுதிமொழி.

மாண்கலைதங் தலைவர்செயு நன்றிதனை மதித்தவர்தங்
காண்பினிய தூநிழல்சேர்ந் தினிதிருப்பக் கரும்புறழ
ஊண்சுவைக்குங் காவிரிபாய் சூழலெலா மொளியுறத்திச்
சேண்பொலியுங் கொடுமுடிகாள் பண்டுபொலி சிகரிகாள். க

இளங்காவின் கொழுநிழலு மிறும்புதரு நறுமலரும்
வளங்கெழுபுன் னிலப்பொழியும் வடிந்தோடும் வெள்ளியெனத்
துளும்புபுனற் காவிரிதான் சுழன்றுசெலத் திகழ்மலையின்
விளம்புநுதற் கீழ்விளங்கு வெளியெலாங் காண்பீரால். உ

(க) என்றி என்னு மன்னர் ஈட்டன் கல்லூரி யமைத்துக் கல்வி வளம் படுத்து நிறுத்தலின் அந்நன்றியறிந்து அவர் தந்த அந்நீழலி லிருந்துகொண்டு கலைகளெல்லாம் அவரை வழுத்தும் என்று முதனூலிற் கூறப்பட்டதற் கிணங்கச் செவ்வந்திக்கல்லூரிகளிலும் அவ்வாறு கலைகள் தந்தலைவர் செய்ந்நன்றியை மதித்து இனிதிருக்கு மெனப் பட்டது. சூழல்—இடை வெளிகொண்டு சுற்றிலும் மரமடர்ந்தசோலை, Glade, கொடுமுடி-Spire, சிகரி-Tower.

(உ) இறும்பு-குறுமரக்காடு, பொழி-புற்பற்றை, Turf. உலையில் உருக்கி வடித்த வெள்ளிபோல நீர் துளும்பி யோடுங் காவிரியென்க. கொடுமுடிகளுஞ் சிகரிகளும் மலையினுந் தாழ்ந்த உயர முடையனவாதலால் அம்மலைக் குவட்டின் கீழ் விளங்கு நிலப்பரப்பெல்லாங் காண்பவெனப்பட்டது.

இலங்கவலை யாமாகி யினைதலறி யேமாகிப்
புலம்பெருகாப் பிள்ளைமையிற் புகுந்துதிரிந் தியாமாடு
நலம்பெருகு குன்றுகாள் விழைவுதரு நன்னிழல்காள்
பலன்றிரியப் பெருங்காதல் கொளுவியநற் பழனங்காள். ௩

மெல்லிதினும் மிடனின்று வீசுகா லெமக்குநிலை
யில்லின்பந் தந்ததம திருஞ்சிறையை மகிழ்சிறப்ப
வொல்லெனநன் கொழுப்புதொறு முயங்குமுயிர்க் குறுதிமொழி
யல்லலறப் புகன்றெம்மை யாற்றுவிப்ப தெனத்தோன்ற. ௪

ஒருங்குபொதுண் மலரவிழ வுயர்மணமுஞ் செழுந்தாது
நெருங்கியளைந் தெழுந்தினிது நெடுவிசும்பிற் சிதர்தோறும்
பெருங்களியு மிளம்போதும் பெருக்குமோ ரிளவேனி
றருகுறிய தெனத்தயங்குந் தன்மையெலாங் காண்டுமால். ௫

காவிரியென் றுரையன்னாய் களியயருஞ் சிறுவர்குழாம்
பூவிரிபைங் கரைமருங்கு பொருந்தி விளையாடியவா
றேவிலரா யின்பநெறி யுறுதலெலாங் காண்கையினாற்
றாவுகொழுந் தோளினெவர் தயங்குதிரை யிடைபோழ்வார். ௬

இசைமிழற்றும் பூவைதமை யிரும்பொறியிற் சிறைப்படுத்து
நசையுடைய ரெவரிருப்பு நவில்வளையந் துரந்துசெலும்
வசையுடைய சோம்பலுள முடையரெவர் வரிப்பந்து
விசையுடனன் கொழுந்தோட விடுகுநர்மற் றெவருரையாய். ௭

---

(௩) 'கவலையிலமாகி' என்க. இனைதல்-வருந்தல், புலம் பெருகாப் பிள்ளைமை-அறிவு நிரம்பாத பிள்ளைப் பருவம். விழைவு-விருப்பம், பலன்திரிய-பலனின்றி, தம்மோடுடன் பயின்ற உவெஸ்டு என்னும் அரிய நண்பர் இறந்து பட்டமையின் கிரே என்பவருக்கு இவை பயனில வாகக் காணப்பட்டன. கொளுவிய-உண்டாக்கிய. பழனம்-வயல், சிறார் விளையாடு மிடனெனினுமமையும், Field.

(௪) கால்-காற்று. உயங்கும்-இளைத்த, வாடிய. அல்லல்-துன்பம்.

(௫) இச்செய்யுண் முதலடியிரண்டும் முதனூலில்லன வாயினும் செய்யுளும் பொருளும் நிரம்பல் வேண்டிப் படைத்து எழுதப்பட்டன. பொதுளல்-நிறைதல், தாது-மகரந்தம. களி—மகிழ்வு.

(௬) முதனூலாசிரியர் தெம்ஸ் நதியைத் தந்தையென வழைப்ப ராயினுஞ் செந்தமிழ் வழக்குக் கேற்பப் பெண்பாலாக வுரைக்கப் பட்டது காவிரியாறென்க. ஆடியவாறு-ஆடியபடியே. கொழுந்தோள்-Pliant arm. திரை-அலை. போழ்தல்-இருகூ-றாக்குதல்.

(௭) மிழற்றல்-பாடல். பூவை-நாகணவாய்ப்புள். இதனை இக் காலத்து 'மயினா என்று வழங்குப. முதனூலிற் கண்ட லின்னெட் (Linnet) என்னும் இசையறி பறவைக்கேற்ப ஈண்டுப் பூவை எனப் பட்டது. பொறி-கண்ணி Trap. வளையம்-Hoop.

அருந்தொழிலிற் புகுந்தனரா யவர்சிலவர் புறந்திரியத்
திருந்துபொழு தினிதாக்குஞ் சிந்தனைசால் காலைகளி
விருந்துதம முறுமுறுக்கு மிரும்பணியி லீடுபடப்
பொருந்துமுள மிலர்வேறு துணிவுடைய புன்சிறார். ௮

வரம்புடைய தமதுகுறு நிலவாட்சி மனவெறுப்பப்
பரம்புபுற நிலமுழுதும் பார்த்துமென வோடுதொறுஞ்
சிரந்திரும்பிப் புறநோக்கச் சிவணுவளி யுளர்தோறும்
புரம்பரவு குரல்கேட்பப் பொருந்துவெருக் களிகொள்வார். ௯

களியளைந்த நம்புநசை கருதுமா றுரங்கொளினு
மெளிதடைந்த பொழுதவர்தாம் விரும்பலிலா வியல்பினர்
துளிவிழியி லுகுதலுமே தோன்றுமு லதுமறப்பார்
தெளியிளமை யொளிவிளங்குந் திறமுடைய தன்மையார். ௰

செழுமுளரி யிதழ்வண்ண வெழில்வயங்கு திணிநலமு
மெழுநாள்க டொறும்பெருகு செய்திறமு மின்னுத
கொழுமதியு மதுகைதரு கொழுங்களியுங் கவல்வதிலாப்
பழுதுகெடு பகற்பொழுதும் பரிவில்லாக் கங்குலும். ௧௧

தாளாண்மை தூயனவுந் தயங்குகதிர் நாள்விடியல்
வாளாது கழிந்துவிடு மின்றுயிலு மற்றுமெலா
நாளாலு முடையசிறார் நாளைவரு தீதுள்ளார்
நீளாத கவலையெலா நிகழ்நாண்மேற் பிறிதில்லார். ௧௨

---

(௮) வெளியே திரிவதற்கென்று குறித்தகாலத்தை இனிதாக்கும் பாடவேளை என்க. சிறார்பாடம் பயிலும்போது முணுமுணுவென்று ஒலித்தலின் அவ்வாறு கூறப்பட்டது. பணி-வேலை, ஈடுபடல்-அறிவு செலுத்துதல்.

(௯) ஆட்சி-ஆளுகை சிவணுவளி-மெய்யிற் படுங்காற்று, உளர்தல்-அசைதல். புரம்பரவு-பக்கத்தே பரவிவரும். வெருககளி-அச்சத்தொடு கூடிய மகிழ்வு.

(௰) அளைந்த-கலந்த. நம்பு நசை-ஒன்றனைப் பெறுதற்கு எதிர் பார்த்திருக்கும் அவா. உரங்கொளல்-வலிமைப்படல் ஓரரும் பொருள் பெறவிரும்பினர் அப்பொருள் பெறுதற்கு முன்னரே அதனைப் பெற்றார்போல நினைந்து மகிழ்தலும், அதனை யெளிதிலடைதலும் அதன்கண் அத்துணை விருப்பஞ் செய்யாமையும் வழக்கிற்கண்டு கொள்க. 'துளி விழியிலுகுதல்' துன்பக் குறிப்பு.

(௧௧) முளரி - தாமரை, முதனூலில் ரோஸ் என்பதற்கேற்பஇஃது ஈண்டுப் பொருத்தப்பட்டது. முறுக்கவிழ்ந்த தாமரை யிதழ்போலும் இளமை யழகு வாய்ப்பப் பெற்றவரென்பதாம். கொழுமதி - தீயவழிப் படு நுண்ணறிவு, Wild wit. மதுகைதரு-மெய்வலியாற் பிறந்த. கவல்வு-கவலை, பரிவு - துன்பம்.

(௧௨) தாளாண்மை - Spirit. கதிர் - ஞாயிறு. விடியல் - காலை.

அழிவுதரும் விதிவினையா ரதற்கிரையாய் விளையாடப்
பழிவிதியி னுழையோரும் பாழ்வினையின் கொல்படையு
மொழிசிறுவர் தமைச்சூழ முதிர்ந்துகடி கொளுமாறு
விழிகொடுகா ணுதிநங்காய் விளங்குபெறு வளமுடையாய். ௧௩

சிறுதூற்றி னிடைமறந்து சிறுவர்தமை புணவுகொளக்
கறவுடனக் கொல்படைதான் காவலொடு முறுநிலையை
மறுவின்றி வயங்குபுகழ் மருவுடையாய் மற்றவருக்
குறுதியுறக் காட்டியவர் மக்களென வுரையாயோ. ௧௪

மாந்தருளங் கொழுதியுணும் வல்லெருவை தமைப்போல
வீர்ந்தவரைப் படுவிக்கு மின்னுத கொடுங்காதல்
காந்துசினம் விளர்வெருவு கரந்தியங்கு கழிநாண
மேர்ந்துமெழின் மெலிவிரக மிளமையெலாங் கழிக்குமால். ௧௫

அவ்வியந்த னெயிறதுக்கி யாழ்நெஞ்சி னகங்கறிப்பச்
செவ்விதலா வழுக்காறுந் திறங்குழைக்கும் பெருங்கவலு
மொவ்வவிலா வலிக்குமுகத் தெளியாத வுள்ளுடைவு
மெவ்வமதின் கூர்ங்கணையு மிடையுருவி யடையுமால். ௧௬

பேராசை யொருசிலரைப் பிறங்கியெழ நனிகடவி
யோராவவ் வேழையரை யுடன்சுழற்றி யிளிவினிலுஞ்
சீராத விதழ்வினிலுஞ் செலப்படுத்துத் திரிதரவுந்
தீராத பொய்ம்மையெனுந் தெறுக்காலிற் கோட்பட்டார். ௧௭

---

(௧௩) விதியின் உழையோர் — ஊழ்வினையின் மந்திரிகள். முதிர்ந்து - சூழ்ந்து, கடிகொளல் - காவல் கொள்ளல். நங்கை-காவிரி யென்னு நங்கை.

(௧௪) தூறு-பதுங்கியிருத்தற்கு உபகாரப்படுங் குறியபுதல். கறவு-வைரங்கொளல். ஈண்டுங்காவிரி விளிக்கப்பட்டது காண்க. மக்களாய்ப் பிறத்தலேதுக்கவேதுவாமென்னும் உறுதிமொழியிற் போந்த பொருள் ஈண்டு வலியுறுக்கப்பட்டது காண்க.

(௧௫) கொழுதி-மூக்கினுற்கோதி. எருவை-ஒருவகைப் பருந்து. ஈர்தல்-பிளத்தல். காந்துசினம்-அழலும் கோபம். விளர்வெருவு-வெள்ளிய அச்சம். அச்சமுடையார்க்கு மெய் வெளுத்தலினிவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. கரந்து-ஒளிந்து. கழி-மிகுந்த. ஏந்தும் எழில்-மிக்க அழகு.

(௧௬) அவ்வியம்-Jealousy. எயிறதுக்கல்-பற்கடித்தல். கறித்தல்-கடித்துணல். குழைத்தல்-தளாவித்தல். முகஞ்சுளிக்கச் செய்யும் மனத் தளர்வென்க. எவ்வம்-துன்பம். இடையுருவல்-நடுவு நுழைதல்.

(௧௭) பிறங்கி-உயர்ந்து. கடவி-வலியச் செலுத்தி. சீராத-சிறவாத இப்பொருட்டாதல் ஆசிரியர் நக்கீரனுர் களவியலுரையிற் காண்க. தெறுக்கால்-தேட்கொடுக்கு. கோட்படல்-கொள்ளப்படுதல்.

இளகலிலா வன்கண்மை யினைதலிலா விருவிழியும்
பளகுமிக வவர்விழிநுண் டுளியரும்பப் பணித்துநக
வுளகுருதி வறந்துகெட நினைந்திரங்கு முயர்தகவுந்
தளவவிழ்த லெனத்துயரி னிடைநகூஉந் தனிவெறியும். ௧௮

ஆண்டுகளென் றுரைபடுக ராழ்நிலத்திற் கோளிழைப்ப
வீண்டிநிற்குங் கொடும்படைதா மிறவியெனு மறைடனுக்கு
நீண்டபெருங் கிளையெனினு நீடியதம் மிறைவனிலு
மூண்ட பெருங் கொடுமையினார் முறைமைசொலற் பாலதோ. ௧௯

ஒன்றுமுளி யிடைமுறிப்ப வென்றுநரம் பினையெரிப்பத்
துன்றுகொழுந் தசையிசிப்ப மற்றொன்று தோன்றுமுவை
நின்றவுயி ருறுப்பிடங்க ணிலையுருவி வெகுண்டலைப்பப்
பொன்றுமிடி யுயிர்விறைப்பப் பனிக்கைதனைப் பொருத்துமால். ௨௦

சிறிதுசிறி துடலையுணுந் தெரியகவை யினநிறைப்பப்
பிறிதுவர வவரவரும் பேதுறுவ ரவர்வினையால்
வறிதுபிறர் வருந்துதல்கண் டினைவோரும் வருந்தாத
குறியவரு மெல்லாருங் கலுழ்ந்திரங்கக் குறிப்பிட்டார். ௨௧

இன்பமெலாம் விரைந்தோடு மிடர்தாழ்த்து வருதலிலை
பின்புவரும் விதிநினைதல் பீழைதரு மாதலினான்
முன்புசிறா ரவையறிதல் வேண்டாயா மொழியமைந்தா
மின்பமறி யாமையெனி னறிவுகொள லெளிமையே. ௨௨

---

(௧௮) வன்கண்மை-கன்னெஞ்சுடைமை. பளகு-குற்றம். அவர்-சிறார். இரத்தம் வற்றும்படி முன்செய்த குற்றங்களை நினைந்திரங்குந் தன்மை. தளவு-மல்லிகை. வெறி-பித்து.

(௧௯) படுகர்-பள்ளநிலம். கோளிழைத்தல் - கொல்லுதல். இறவி-சாக்காடு. கிளை-சுற்றம்.

(௨௦) முளி-கணு, Joint. இச்சித்தல்-இழுத்து அழுத்தல். உயிருறுப்பிடம்—பிராணாதாரம். மிடி-வறுமை. பனிக்கை-Icy Hand.

(௨௧) அகவை-வயது. முற்கூறிய நோய்களின் தொகுதி முற்ற என்க. பேதுறல்-இடரெய்தல். கலுழ்தல்-அரற்றல், குறிப்படல்-விதிக்கப்படுதல்.

(௨௨) பீழை-வருத்தம். மொழியமைந்தாம் - இவை கூறுதல் இத்துணையி னமைந்தாமென்பது.

—ஞானபோதினி

'மணிவாசகரும் கண்ணப்பரும்'

(சுசுஅ-பக்கத் தொடர்ச்சி)

[தமிழ்ப்புலவர் திரு. அ. மு. சரவண முதலியாரவர்கள்
எழுதியது]

எனவே, இதுகாறுஞ் செய்த ஆராய்ச்சியால் அடிகள், நாம் திருப்பெருந்துறையை அடைந்த ஞான்று நேர்ந்த இன்ப நிகழ்ச்சிகளைத் திண்ணனார் திருக்காளத்தி மலையைக் கண்ட அளவில் அடையப் பெற்றமையானும், சித்தஞ் சிவமாதலை விரும்பித் தாம் பெற்றவாறு அவரும் பெற்றமையானும், மனமொழி மெய்யாற் நாம் வழிபட வேண்டுமென ஆண்டவனை வேண்டிக் கொண்டவாறே அவர் வழிபட்டமையானும், தமது உள்ளங் "கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருகவேண்டும்" எனத் தாங் கேட்டுக்கொண்டவாறே அவருள்ளங் கசிந்துருகினமையானும், 'தேவுமால் கொண்டவனிவன்' என ஊரிலுள்ளார் தம்மைக் கூறவேண்டுமெனத் தாம் விரும்பியவாறே அவரை நாணனும் காடனுங் கூறினமையானும், 'எனக்கு இவ்வுலகின்கண் உறு துணையாவார் ஒருவருமில்லை; தோன்றாத் துணையாகிய நீயே தோன்றுந் துணையாக நின்று எனது பிறவிச் செலவின் இடையில் நேரும் இன்னல்களைப் போக்கவேண்டும்' எனக் கூத்தப் பெருமானை நோக்கித் தாங் குறையிரக்க, அப்பெருமானுக்குத் துணையாவா ரொருவருமில்லையேயென புடைபடக் கவன்று அவனை உடுப்பூருக்கு அக்கானவர் தலைவன் அழைத்தமையானும், 'எனக்குத்தமராவார் யாருமில்லை' என இறைவனிடங் கூறித் தாம் வருந்தா நிற்க, அவனை இறுகப் புல்லி 'ஆர்தமராக நீரிங்கிருப்பதென் றகலமாட்டேன்' எனக் கண்ணப்பர் கண்ணீர் வடித்தமையானும், பிறவிப் பகைக்குப் பெரிது மஞ்சிப் பிறைமுடிப் பெம்மானை நோக்கி "அஞ்சேல் என்று நீ அருள் செய்ய வேண்டும்" எனத் தாம் வேண்டா நிற்க, அவனை "நீ இங்கு வாழுங் கொடிய விலங்குகள் வருங்கொலென்று அஞ்சற்க" என்று அடவியர் பெருமானறைந்தமையானும் தமது

அன்பையும் திண்ணனாரின் அன்பையுஞ் சீர்தூக்கி அன்புண்மையில் அவர் தலை சிறந்து நிற்றலையும், அன்பின்மையில் தாம் தலை சிறந்து நிற்றலையும் விளக்குதற்குக் "கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை" என அடிகள் கூறியருளினார் என முடிந்தமை காண்க.

இங்கு, மணிவாசகரையும் கண்ணப்பரையுஞ் சீர்தூக்கி யார் பெரியர்? யார் சிறியர்? என்று செய்த ஆராய்ச்சி அன்று இது என்பதையும், பெற்றும் பெறாதாரைப்போல வருந்தும் பெரியாரிலக்கணத்திற்றலைநின்ற நமது அடிகளின் கருத்துக்கு இது சாலுமென்பதையும் அன்பர்கட்கு நினைவூட்டுகின்றேன்.

இனி, அடிகள் 'யான் அன்பின்மையிற் றலைசிறந்தவன்' எனத் தம்மைக் கூறியதன் கருத்து என்னவென்பதை ஆராய்வோமாக.

பரந்த இந்நிலவுலகின்கண் இறந்தகாலத்திற் பல பெரியார்கள் பல மதங்களிலும் பல நாடுகளிலும் பல மொழிகளிலும் இருந்தனர் என வரலாற்று வாயிலாக அறிகின்றோம். நிகழ்காலத்திலும் தந்நல மறுப்பும் வீரவுணர்ச்சியுமுள்ள பெரியார் பலரைக் காண்கின்றோம். எதிர்காலத்திலும் அவர்கள் தோன்றுதலமையும். எனவே, முக்காலத்தினும் ஒத்தியல்கின்ற இவர் தம் பெருமை ஒரே தன்மையதாகவோ, அன்றிச் சிறிது ஏற்றத் தாழ்வுடையதாகவோ இருக்கலாம். எனினும் அவர்கள் மேற்கொள்ளும் நெறி ஒன்றன்று; பலவாகலாம். இதனை வாய்ப்புழிப் பின்னர் விரிப்பாம். ஆகவே அவர் தம் குறிக்கோளும் சிறப்பும் வேறுபடாமல் நெறிகள் வேறுபடுமென்பது பெற்றாம். இவ்வாறு நோக்குழி நமது அடிகளுக்கு ஏற்றம் வந்ததின் காரணம் ஆண்டவனடியின்கண் அவர் வைத்த மெய்யன்பு ஒன்றேதான். இதனைத் துறவு நெறியாற் பெருமை பெற்றவராகக் கருதி, "பாரனைத்தும் பொய் யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போல், ஆருந்துறக்கையரிதரிது" எனத் தாயுமான அடிகளாற் போற்றப்பட்ட முற்றத்துறந்த பட்டினத்தடிகள் தாமியற்றிய திருவிடை மருதூர் மும்மணிக் கோவையில்,

"வித்தகப் பாடன் முத்திறந்தடியரும்
திருந்திய அன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையும்"

எனக் கூறி விளக்கியருளினர். உமாபதி சிவனார் கூறியருளிய தாக வழங்கும்,

"வள்ளுவர்நூல் அன்பர்மொழி வாசகந்தொல் காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை—ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணந் தொகுசித்தி யோராறுந்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்"

என்னும் வெண்பாவில் நமது அடிகள் வேறு பெயரின்றி "அன்பர்" என்றே கூறப்பட்டமை காண்க.

இன்னும் 'கோயிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தம்' என்னும் நூலின்கண் நம்பியாண்டார் நம்பிகள்,

"வருவாசகத்தின் முற்றுணர்ந்தோனை வண்டில்லை மன்னைத்
திருவாதவூர்ச் சிவபாத்தியன் செய்திருச் சிற்றம்பலப்
பொருளார்தரு திருக்கோவை கண்டேயுமற்றப் பொருளைத்
தெருளாதவுள்ளத் தவர்கவிபாடிச் சிரிப்பிப்பரே"

என அடிகளைச் "சிவ பாத்தியன்" என்றே கூறுவதும் நோக்கத் தக்கது. சிவபாத்தியன்—சிவபிரான் திருவடியில் அன்புடையவன்; என்பது பொருள். மணிமேகலை மந்திரங் கொடுத்த கதையில் 'பகையறுபாத்தியன்' என வருதலும், "பாத்தியன் - (புத்தனுடைய) பாதத்திற்கு அன்பன்; 'திருவாதவூர்ச் சிவபாத்தியன்' என்பதில் 'பாத்தியன்' என்பது இப்பொருளில் வருதல் காண்க." என்னும், தமிழ்க்கடலன்ன உயர்திரு, உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் உரையும் காண்க.

கற்பனைக் களஞ்சியமாகிய சிவப்பிரகாசஅடிகள் "வலம்புரி கிடக்கும் வாதவூரன்ப" எனவும், "செய்யவார் சடைத்தெய்வ சிகாமணி, பாதம் போற்றும் வாதவூரன்ப" எனவும் அடிகளை விளிக்கின்றார்.

இன்னும், 'அடிகள் ஓர் பெரிய அன்பர்' என்னும் உண்மையை வலியுறுத்தற்கு அவரியற்றியருளிய திருவாசகம் ஒன்று போதாதோ. பிற சான்றும் வேண்டுமோ, "திருவாசகத்தி

லுருகார் ஒரு வாசகத்திலு முருகார்" என்பது நமது நாட்டில் பண்டு தொட்டு வழங்கி வரும் பழமொழியன்றோ, அவர் அன்பராக இல்லாவிடின் அவர் வாசகம், தன்னைப் படிப்போரையுங் கேட்போரையும் எங்ஙனம் அன்பராக்க வல்லதாகும்? ஒருவன் தன். பழக்கத்திலில்லாத தொன்றைக் கூறினனாயின், அக்கூற்றுக்கு மக்களைத் தன் வழிப்படுத்தும் வன்மை வாயாது என்பது அறிஞர் கண் கூடாகக் காணுமுண்மையன்றோ! இற்றை நாட் பெரியாராகிய காந்தியடிகள் "என் அநுபவத்திற்குக் கொண்டு வந்து நன்மை தீமை பாராத எதனையும் யான் மக்களுக்குக் கூறுவதில்லை" என்னும் பொன்மொழி போற்றத் தக்கதன்றோ! கற்றுப் பிறர்க்குரைத்துத் தா நில்லார் வாய்ப்படூஉம், வெற்றுரை" என்பது குமரகுருபர அடிகள் கோதில் மொழியன்றோ! கேட்போருக்கும் பயன் தராது தன்னையுடையானுக்கும் நலம் விளைக்காததனாலன்றோ 'வெற்றுரை' எனப்பட்டது! அன்பின் ஊற்றுக்கு நிலைக்களனாகிய திருவாசகத்தின் செவ்வியைத் தெரிந்து எழுதுதற்கு அஃது அணுவுமில்லாத, நாயிற் கடைப்பட்ட நாயேனோ வல்லுநன்? நன்று நன்று!! "பாம்பறியும் பாம்பினகால்" என்றாங்கு அன்பனை அன்பனறிவான்; அறிஞனை அறிஞனறிவான்; யோகியை யோகி அறிவான்; ஞானியை ஞானி அறிவான்; என்போல்வார் "அறிந்தோம்' என்பது பிறர் எள்ளி நகையாடுதற் கேதுவன்றோ! ஓரோ வழி அறியினும் பல கூறுகளில் ஒரு கூறன்றோ அறியப் பட்டது! பின் திருவாசகப் பெருமையைத் தெரிந்தார் யார்? கவிச் சிங்கமாகிய சிவப்பிரகாசனார் அறிந்தார். அன்பு வடிவமாகிய இராமலிங்க அடிகளறிந்தார்; மேலை நாட்டறிஞராகிய ஜி. யூ. போப் என்னும் புலவர் பெருமகனாரறிந்தார்; இன்னும் அறிஞர் பலர் அறிந்தனர்; அறிகின்றனர்; அறிவார்.

'சிவப்பிரகாசனார் அறிந்து என் செய்தார்!' தாமியற்றிய 'நால்வர் நான்மணி மாலை' யாகும் பொற்பேழையுள் மணிவாசகத்தின் மாண்பினைத் தெரிவிக்கும் பத்துக் கட்டளைக் கற்கள் வைத்தனர். அவற்றுள் ஒன்று,

"விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கட்
காரண னுரையெனு மாரண மொழியோ
ஆதிசீர் பரவும் வாதவூ ரண்ணல்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ
யாதோ சிறந்த தென்குவி ராயின்
வேத மோதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம்
திருவா சகமிங் கொருகா லோதிற்
கருங்கன் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்து நீர்பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி
அன்ப ராகுந ரன்றி
மன்பதை யுலகின் மற்றைய ரிலரே"

என்பது, மற்றவற்றை அந்நூலுட் காண்க. 'மன நின்றுருக்கு மதுரவாசக;' என்பது அவர் பொன் மொழி.

இனி, இராமலிங்கனார், தாம் பாடிய 'திருவருட்பா' என்னும் கல மனதைக் கனியாக்கும நூலின்கண் அடிகளைப் பல விடங்களிற் பாராட்டியதோடமையாது "ஆளுடைய அடிகளருண்மாலை; எனத் தனியே பத்துப் பாட்டுப் பாடியருளினர்; அவற்றுள் ஒன்று,

"வாட்டமிலா மாணிக்கவாசக நின் வாசகத்தைக்
கேட்டபொழு தங்கிருந்த கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்
வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்கினமு மெய்ஞ்ஞான
நாட்டமுறு மெனினிங்கு நானுறுதல் வியப்பன்றே"

என்பது. இச் செய்யுளில் சிலர் ஓர் ஐயுறவு கொள்வர்; அதாவது:—'சில விலங்குகளிடம் திருவாசகம் ஓதினால் அவைகட்கு மெய்யறிவு வருங்கொல்' என்பது. இவ்வாறு எண்ணுவது இயல்பே. இதற்கு அவ்வாசிரியர் என்ன கூறுகின்றாரென்று கூர்ந்து நோக்கல் வேண்டும். ஏதேனுங் கூறியே யிருப்பர்; கூறுதுவிடார். என்னை? நமது புலவர் பெரு மக்கள்,

* இதன் கீழ்வருவன, ஒரு அவையின்கண் யான் திருவாசகமாட்சியைப்பற்றிப் பேசுங்காலை ஒரு அன்பர் என்னைக் கேட்ட கேள்வியும் யானளித்த பதிலுமாகும்.

பிறருக்குத் தோன்றம் ஐயந்தமக்குத் தோன்றப் பெற்று அதற்கு விடையிறுத்துச் செல்வாரே யன்றித் தாம் அகப்படமாட்டாராதலின் என்க. அவ்வகையில் அவர்கள் இற்றைநாள் வழக்கறிஞர் சிலரும் மருத்துவர் சிலரும் போல்வர் ; எங்ஙனமெனின், வழக்கறிஞர் சிலர் தாம் மேற்கொண்ட வழக்குத் தோல்வியுற்றதாயின், வழக்காளியை நோக்கி, 'யான் அந்த மூன்றாவது சான்று வேண்டாமென்றேன். நீர் கேட்கவில்லை ; அதனாற்றான் வழக்குத் தோற்று விட்டது' என்பர் ; இஃது வழக்குமன்றங்களில் தம் வாணாளைப் போக்குவதே பிறவிப் பயன் எனக் கருதிப் பேதுறும் பேரறிஞர் பலரறிந்த தொன்று.

இனி, மருத்துவரிற் சிலர், தம்மாற் பார்க்கப்பட்ட ஆதுரராவி ஆக்கையை விட்டகலுதற்கு அறிகுறியாகக் கழிந்த மலத்தை நோக்கி, உடனே கையைப் பிடித்து நாடியைக் கூர்ந்து பார்ப்பார் போன்று நடித்து, விரலாற் பூமியை மும்முறை தட்டிவிட்டு 'இவ்வளவு நேரமாயிற்று எமது மருந்து வேலை செய்ய' என்று கூறுவார். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் நோயுடையார் வேறு தாய் நாடிச் சென்று விடுவர். அது போது அம்மருத்துவர் அங்குள்ளாரை நோக்கி, "எமது சொற்படி நடக்காமல் ஏதோ அபத்தியஞ் செய்து விட்டீர்க"ளென்பர் ; இவ்வுண்மையைப் பெரிய நகரங்களில சிறிது வருவாய் பெற்றுக்குறைந்த குடிக்கூலியை யுடைய வீட்டில் வாழும் வியத்தகு நலமுடையோரறிவர். எனவே, அவ்விருவரும் எவ்வகை யினும் தாம் அகப்பட்டுக் கொள்வதேயில்லை. அங்ஙனமே நமது புலவர் பெருமக்களும் அகப்படமாட்டார் ; எனினும் இருபகுதியாருக்கும் பொய்ம்மையாலும் மெய்ம்மையாலும் வேறு பாடு உண்டு.

நமது இராமலிங்க அடிகள் மேற் காட்டிய செய்யுளில் 'கேட்ட பொழுது' என்று கூறியதே அந்த ஐயத்தை நீக்குதற்குப் போதிய கருவி என்க. எனவே அவ்விலங்குகள் மெய்யறிவு பெற்றனவானால் திருவாசகத்தைக் கேட்டன வென்றும், பெறவில்லையானால் அதனைக் கேட்கவில்லை என்றுங் கோடல் வேண்டுமே யன்றித் திருவாசகத்திற்கு அவ்வாற்றலில்லை யென்று கோடல் இழுக்கென்பது அவர் கருத்தென்க.

ஆயின், "விலங்குகள் கேளாதிருக்குமோ" எனின், நண்பரிருவர் எதிரெதிரிருந்து செய்திகள் பேசுங்கால் ஒருவர் மற்றவரை நோக்கி "நமது நினைவு இங்கில்லையோ, யான் இதுபோது என்ன சொன்னேன்; சொல்லும் பார்ப்போம்" என்றாராயின், மற்றவர் "ஆம் ஆம்; யான் எங்கேயோ இருந்து விட்டேன்; என்னை மன்னித்து இன்னொரு முறை சொல்ல வேண்டும்" என வேண்டிக் கோடலைக் கண் கூடாகக் காண்கின்றோமாகலின், விலங்குகட்கு அஃது இயல்பே யென்க.

இனி, "வான் கலந்த" என்று தொடங்கும் பாட்டிலும் "திருவாசகம் பாடினால் இனிக்குமோ" என வினவுவார்க்கு "நான் கலந்து" என்பது விடையாக இருத்தல் காண்க.

இனி, சிவப்பிரகாசரும் தாம் பாடிய 'விளங்கிழை பகிர்ந்த" என்னும் பாவில் "கேட்போரனைவரையும் அன்பராக்கி விடுமோ அவ்வாசகம்" என ஐயவினா எழுப்புவார்க்கு "அன்பராகாதவர் மக்களினத்தைச் சார்ந்தவரல்லர்" என்னும் பொருள் தோன்ற "மன்பதை யுலகின் மற்றையரிலர்" என விடை யிறுத்ததூஉமென்க. (தொடரும்)

கருமை

(676-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

[திருக் கபசம் எழுதியது]

இருளாகிய கருமையினை விந்நாட்டுக் கொள்கைகளை யொட்டிய செய்திகளிற் பல வமைதி பெற்றனவென்று கோடற்குச் சார்பாய் நிற்குஞ் சில நிகழ்ச்சிகளைக் கூறினோம். நீண்டவிருள் குடிகொள்ளக்கூடிய ஒரு நாட்டிற் பெற்ற நுகர்ச்சியால் தமிழ் மக்கள் இருளை யஞ்சினா ரென்பதற்குச் சான்றில்லை. ஏனெனின், நாமறிந்த வளவில், தமிழ் மக்கள் வேறொரு நாட்டிலிருந்தீண்டு வந்து குடியேறினார்களென்று சொல்லுதற்கியலாது. இது கருதியே அறிஞர் மாணிக்க நாய்க்கர் கூறுங் கொள்கையைச் சென்ற பகுதியிற் குறிப்பிடநேர்ந்தது. வையகத்தின்

வட விறுதிப் (North Pole) பிருந்து ஆரியர் வந்தனர் என்ற கொள்கை, இருளின் நீட்சியை அவர்கள் நுகர்ந்தனர் என்பதாற் பிறப்பதன்று. ஆரிய வேதங்களிற் கூறப்படுஞ் சில கோள் நிலைகள் வடவிறுதியி லன்றி வேறிடங்களில் நிகழக் கூடியனவல்ல என்ற வழக்கின் வலிகொண்டே அக்கொள்கை பெரும்பாலும் நிலவுகின்றது. ஊனுணவு பழைய ஆரியர்களாற் பெரிதும் விழையப்பட்டமையு மிக்கொள்கைக்கு அரணாகின்றது. குளிர் மிக மிக, ஊனுணவு பெருகுகின்ற தென்பதைப் பற்பல வெப்ப தட்ப நிலைகளுள்ள நாடுகளில் வாழ்கின்ற மக்களின் வழக்கங்களை யொப்பிட்டறிந்து கொள்க. நிற்க,

ஞாயிற்றின் தென்றிசைச் செலவிற் புறவிருள் மிகுந்து, உயிர்கள் உறக்கத்திலாழ்வதைக் கண்ட முதன் மக்கள், கூற்றுவனுலகு தென்பா லிருப்பதாகக் கொண்டது விந்தை கொல்? 'தென் புலத்தார்' என்று திருக்குறளிற் குறிப்பிடப் படுவோர் யாரென்று விளங்கவில்லை. இவர்களை, 'படைப்புக் காலத்து அயனாற் படைக்கப பட்டதோர் கடவுட் சாதி' என்றார் பரிமேலழகர். அவர்க்குத் தென்றிசை இடமாயது யாதுபற்றி என்பதறிய மிக விழைகின்றோம். இது செலக, கதிர்ச் செல்வனின் வடதிசைச் செலவில் ஒளி வளர்வதறிந்த தொன் மக்கள் கைலாயம் வட பாலிருப்பதாகக் கருதியதும் விந்தை கொல்? இது கொண்டு 'வடக்கிருத்தல்' எனும் பழைய தமிழ் வழக்கத்தின் பொருளறியப்படும். மருந்திற் கென்று செடி கொடிகளின் வேரை எடுப்பவர், வடக்கே செல்லும் வேரைச் சிறப்பாகக் கருதுவது ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

நிலவுருண்டையின் படத்தை நோக்கின், அது வடபால் மேலாகவும், தென்பால் கீழாகவும் வைத்தெழுதப் பட்டிருக்கின்ற தென்பது உடனே தெரியும். எந்நாட்டின் படமும் இம்முறையிலேயே வரையப்படுகிறது. உலகெங்கும் இம் முறை பின் பற்றப்படுகின்றது. தென்றிசையை மேல் வைத்து நிலவுருண்டையைக் கருதுவதும் எழுதுவதுங் கூடுமாயினும், அவ்வாறு ஒருவருஞ் செய்கின்றிலர். அஃது இயற்

கைக்கு முரண்படும் போலும். காந்த ஊசியால் வடதிசையுந் தென்றிசையு மொருங்கே காட்டப்படுமாயினும், வடக்கையே காண்பிக்கப் பெரும்பாலு மது வழங்கப்படுகிறது. மாலுமிகள் வடதிசையைக் கொண்டே நெடுங்கடலிற் றமது நெறியை யமைக்கின்றனர். திசை காட்டுங் கருவி கண்டு பிடிக்கப்படு வதற்கு முன்னும் வடதிசையே இரவில் வழிகாட்டியாக விருந் தது. ஏனெனின், எண்ணரிய விசும்பில் வடபாலுள்ள உடுக் களின் நிலை மற்றவற்றின் நிலைபோல் அவ்வளவு மாறுவதில்லை. வடதிசையின் சிறப்பு இன்று மொருவாறு விளங்குகின்றது. முன்னோருள் தூய்மை பெற்றுயர்ந்தோ ரெனக் கருதப்பட் டோரின் பெயர்களை, விசும்பில் வடக்கிருக்கும் விண் மீன்களுக் கிட்டிருப்பது உற்றுநோக்கத்தக்கது. துருவ மீன் (Pole Star), அருந்ததி (வடமீன்) ஆகியவற்றையு மிவற்றிற் கடுத் திருக்கும் உடுக்களையுங் கொண்டிஃதறியப்படும். இவற்றை யடுத்து ஏழு மீன்கள் ஒரு கூட்டமாக விருக்கின்றன. இக் கூட்டத்தை 'பெருங்கரடி' (Ursa Major) என்று மேனாட் டார் அழைக்கின்றனர். இந்நாட்டிலோ அதற்கு 'ஏழு முனி வர்' (சப்த ரிஷி) என்று பெயர். தமிழ் நாட்டின் எல்லை கூற வந்தோர் பெரும்பாலும் வடவெல்லையை முதற்கண் கூறினர். இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் கூறுங் காரணத்தைத் தொல்காப் பியப்பாயிர வுரையிற் காண்க.

ஞாயிற்றின் வடதிசைச் செலவினுலுந் தென்றிசைச் செல வினும் வையகத்தில் தோன்றிய வழக்கங்கள் சிலவற்றை எடுத் துக் காட்டினோம். தென்றிசைச் செலவிற் புறவிருள் மிகு வதைக் கண்டஞ்சிய மக்கள், வையகமிருள் வாய்ப்பட்டொழியா திருக்கும் பொருட்டுச் சில சடங்குகள் நிகழ்த்தி யிருக்கலாம். பகலோனைத் திங்கள் மறைக்குங்கால் (Solar Eclipse) வெளியி லுள்ள ஆடு மாடுகள் புல் மேய்வதை நிறுத்தி விடுகின்றன வென்று சொல்கின்றனர். ஆந்தை முதலிய இருட் பறவைகள் வெளிப்பட்டு அலறுகின்றன வென்றுங் கூறுகின்றனர். இந் நிகழ்ச்சிகள் ஞாயிறு முற்ற மறையும்பொழுது நடைபெறு கின்றன. இது மேனாட்டார் கண்டது. இது கொண்டு ஞாயிறு

தெற்கே செல்வதைக் கண்ட தொல்லுலக மாந்தரின் நினைவுகளை நாமொருவாறு அறியலாம். ஆனால் பன்னூறாண்டுகள் சென்ற பின் வேறு வகையான எண்ணங்கள் மக்களுக்குத் தோன்றி யிருக்கும். அகவிருளி லழுந்தி உயிரழிந்திடாது காக்கப்பட வேண்டுமென்ற நினைவு நாளா வட்டத்திற் பிறந்து முற்கண்ட சடங்குகளுடன் ஒன்றிற்றென்று கொள்க.

புறவிருளை வடதிசைச் செலவில் நனிகடியுமொரு ஞாயிறு போல் அகவிருளை யகற்றுமொரு பொருளுண்டாயின், அது வடக்கே ஒளி வடிவினதா யிருக்குமெனக் கோடல் இயற்கையே. ஒளிக்கு ஒளியாகிய வப்பொருளை நெருங்க நெருங்க ஞாயிறு சுடர் மிகுந் திலங்குகின்றது ; அதை விட்டுத் தெற்கே விலக விலக ஞாயிற்றி னியல்பு குறைகின்றது என்று தொன்மையோர் நினைத்திருக்கலாம். ஞாயிற்றை இயக்கி, அதனாலுயிர் வளர்ச்சி யைப் பெருக்குமொரு தனிப் பொருள் ஒளி வடிவினதாயின், அஃது அழல் போலிருக்கு மென்பது கருத லளவையாற் பெறப் படும். ஏனெனின், ஒளிக்கு முதலாவது நெருப்பு. ஞாயி றென்று நாம் சொல்லும் பெரிய ஒளியும் உன்னுதற் கரியவொரு அழற்பிழம்பன்றி வேறன்று. அழனிறக் கடவுளென வந்த வாறிதனாற் கண்டு கொள்க. உயிர்களுக்கின்றியமையாத ஒளியும் வெப்பமு முறைவதற் கிடமாய், அதுபற்றி இயக்கத்திற்கு முத லாய் நிற்கும் பொருளெனக் கொளப்படு மொன்று அழிக்கு மாற்றலாக மாத்திரம் பேசப்படுமாயின், அது கேட்டு நகுக. அழிவிற்கு இருளுங் கருமையுந் தலையாய காரணங்களாம். இது காறும் நாம் கண்டவற்றால் ஒளியின்றி உயிர் வளர்ச்சி இல்லை என்பது மிகத் தெளிவாக உறுதி செய்யப்பட்டது. உண்மை இவ்வாறிருப்ப, அழிக்கு மாற்றலாக மாத்திரம் ஒளியைக் கருது வது எங்ஙனம் அறிவின் பால் வைத்தெண்ணப்படும்? ஆயினும் ஒளி விலகிடின் அழிவு நேருமென்ப துண்மையே.

ஞாயிற்றிற்குரிய தமிழ்ப் பெயர்களில் 'பகலவன்' என்ப தொன்று. 'பகல்' என்ற சொல், 'பிரித்தல்' என்று பொருள் படும். அது 'பகு' என்ற முன்னிலையிலிருந்து தோன்று

கின்றது. பகல் என்ற சொல்லே இடைக் குறைவு பட்டு, 'பால்' என்று நின்று, 'பிரிவு, வகுப்பு' என்று பொருள் தருகின்றது. ஆதலின், 'பகலவன்' என்பதற்குப் 'பிரித்தலைச் செய்கிறவன்' என்பது பொருளென் றறிகின்றோம். சங்க நூல் களில் 'பகல்' என்ற கிளவி, 'முறைமை' என்ற பொருளில் வழங்கப்படுகிறது. இவ்விரு பொருள்களும் ஒன்றை யொன்று தழுவியவே. எங்ஙனமெனின், பாம்பென்றுந் தாம்பென்றுங் கட்டையென்றுங் கல்லென்றும் பிரித்துணர்தல் ஒளியிலேயே கூடும். கட்டையுங் கல்லுந் தெரியாவிடத்து வகுத்தலுமில்லை, தொகுத்தலுமில்லை. அறிவின் வளர்ச்சி, வேறு படுகின்றவற்றை வகுத்தலினும், ஒன்றுபடுகின்றவற்றைத் தொகுத்தலினு முளது. இஃதறிய மாட்டாதவனை 'வகை தொகை தெரியாதவன்' என்று சொல்கின்றோம். வகை என்பது நெறி; நெறி என்பது முறை; முறை என்பது ஒழுங்கு. ஒளி யில்லாவிடின் ஒழுங்கு எங்கிருந்து வரும்? இது புறவுலகை யொட்டியது. அகவுலகில் நன்மை, தீமை என்பவற்றைப் பிரித்துக் காட்டு மாற்றலைப் பகுத்தறிவு என்று கூறுகின்றோம். (பகுத்தல்=பிரித்தல்). தீமையை யகற்றி நன்மை செய்வதே முறைமையாவது. இது நடை பெறுவதற்கு அகவொளி வேண்டும். இவ்வக வொளி யின் முதலையே அழனிறக் கடவுளென்றனர். (தொடரும்)

பண்டைத் தமிழ்ச் சொற்கள்

(திரு. M. V. நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்கள் B. A.)

அழகன் (கக)

கடவுளைக் குறிக்கும் பண்டைத்தமிழ்ச் சொற்களில் அழகன் என்னும் சொல் ஒன்று. அச் சொல்லைப்பற்றி இக் கட்டுரையில் ஆராய்வாம்.

2. அழகன் என்னும் சொல் அழகு என்னும் பெயர்ச் சொல்லுடன் அன் என்ற ஆண்பாற் படர்க்கை விகுதி சேர்ந்து

உயிரின்முன் வந்த உகரங்கெட்டு ஆகியது. அழகன் என்ற சொல் அழகை உடையவன் என்று பொருள்படும். அழகு என்பது என்ன? கடவுளை அழகை உடையவன் என்று தமிழ் முன்னோர்கள் சொல்ல என்ன காரணம்?

3. அழகு பலவகை உருவத்தில் (form) உள்ளது. அவ்வுருவமும் பருமை நுண்மைகளால் (density and subtility) பலவாறாக உள்ளது. உருவத்தில் விளங்குகிற உயிரினுடைய வேட்கை அறிவு செயல்களில் அழகு உள்ளது. நுண்கலைகள் (Fine Art) எல்லாம் அழகை அடிப்படையாகக் கொண்டே விளங்குகின்றன. ஓவியப் புலவனொருவன் ஓர் ஓவியப் படத்தை அதனைப் பார்ப்பவர்கள் கண்ணைக் கவரும்படி அழகுபெற வரைகின்றான்; சிற்பனொருவன் ஒரு சலவைக் கல்லில் ஓருயிரின் உருவத்தை அதனுடைய உயிர்த்தன்மை முகத்தில் விளங்கும்படி அழகுபெற அமைக்கின்றான். செந்நாப்புலவன் (Poet) ஒருவன் ஒரு கருத்தை அதனைக் கற்பவர்களுடைய உள்ளம் கவரும்படி சொற்களால் அழகுபெற அமைக்கின்றான். இசைப் புலவனொருவன் தான் பாடுகிற பாட்டில் அல்லது கீர்த்தனையில் தாளம் முதலியவை ஒன்றுபட இயைந்து கேட்பவர் காதுக்கு இனிமை பயக்கும்படி அழகுபெறப் பாடுகின்றான். ஓவியப் புலவன் ஒரு சுவர், துணி, அல்லது தாளில் கண்கவர் ஓவிய உரு எழுதுதற்கும், சிற்பன் சலவைக் கல்லில் நல் உருவம் செதுக்குதற்கும், செந்நாப்புலவன் தான் எழுதும் செய்யுளில் சொற்களால் உயரிய கருத்துக்களை அமைத்தற்கும், இசைப் புலவன் தான் பாடும் பாட்டில் பண்ணமைத்துப் பாடுதற்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது, அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் உள்ளக்கிழியில் உருவெழுதுதலாகும். அவர்கள் தங்கள் உள்ளக்கிழியில் உருவங்கள் எழுதுதற்கு முன் ஓவியம் எழுதலும், சிலை உரு அமைத்தலும் செய்யுள் செய்தலும் இனிய பண் பாடுதலும் முடியாவாம். அவர்கள் நால்வரும் அவர்கள் போன்ற ஏனைய நுண்கலைஞர்களும் வேறு வேறு நுண்டொழில் செய்தற்கு அவர்களுக்கெல்லாம் பொதுவாய் விளங்குகின்றது உள்ளக்கிழியின் உரு அமைத்தலாகும். அவர்கள் தங்கள் தங்

கள் உள்ளக்கிழியின் உரு அமைக்கும் வெளியிலே கண் காட்சிக்குக் காணப்படுகிற உருவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட உயரிய கருத்துப் பொருள்களை விளக்குகிறார்கள். ஓவியப் புலவனும் சிற்பனும் தாங்கள் அமைக்கும் உருவில் அவ்வுருவுக்கு உரிய முகச்சாயலைக் காட்டுகிறார்கள். அருளாளர்களாயுள்ள செந்நாப்புலவரும் இசைப்புலவரும் தமது செய்யுளைக் கற்கிறவர்களுக்கும் பண்ணைக் கேட்கிறவர்களுக்கும் உருவ நிலையையும் உயிர் நிலையையும் கடந்து நின்ற கடவுள் நிலை இன்பத்தை எட்டச் செய்கிறார்கள். உள்ளக்கிழியின் உரு அமைப்பு இவ்வாறு செய்யுமானால் அவ்வுள்ளக்கிழியில் விளங்குவது கடவுளது அருள் விளக்கமாகவே யிருத்தல் வேண்டும். கடவுளது அருள் விளக்கம் உள்ளத்திலில்லாதவர்கள் அதனைப் பிறர்க்கு விளங்கும்படி செய்யமுடியாது. ஆகவே ஓவியப் புலவன் தான் எழுதும் ஓவியத்தில் அழகு அமைத்தற்கும், சிற்பன் தான் செதுக்கும் சலவைக் கல்லில் அழகு விளங்க உருவம் அமைத்தற்கும் செந்நாப்புலவன் தான் செய்யும் செய்யுளில் அழகு விளங்கும்படி பாடுதற்கும் இசைப்புலவன் தான்பாடும் பாட்டில் அழகான பண் அமைத்தற்கும் அடிமுதலாயுள்ளது அவர்கள் உள்ளத்தில் விளங்கும் அருள் விளக்கமேயாகும். ஆதலின் அருள் விளக்கமே அழகாகின்றது. (Beauty is the expression of God's energy.)

4. மேற்கூறிய நான்குவகை நுண்கலைஞர்களும் செயற்கைப் பொருள்களிலேயே அழகு விளங்கும்படி செய்கிறார்கள். கடலிலும் மலையிலும் காட்டிலும் சோலையிலும் மரங்களிலும் செடிகளிலும் பூக்களிலும் இன்னம் எங்கும் காணப்படுகிற இயற்கைப் பொருள்களிலும் நாம் அந்தச் செயற்கை அழகைவிட எவ்வளவோ மேலான அழகைக் காணலாம். இயற்கைப் பொருள்களிலே தோன்றுகிற கட்புலன் கதுவாப் பேரழகு கடவுளுடைய அருள் விளக்கமேயாகும். திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் தாம் பாடிய பல தேவாரப் பாட்டுகளில் முன் இரண்டு அடிகளில் கடவுளினது அருட் பெருமையைச் சிறப்பித்துக் கூறிப் பின் இரண்டு அடிகளில் அவ்வருள் விளங்கு

கின்ற இயற்கை அழகைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் அவ்வாறு சில தேவாரப் பாக்களில் இயற்கை அழகைக் கூறுகின்றார். மூன்று நாயன்மார்களும் கடவுளை அழகன் என்று பல இடங்களில் கூறியிருக்கின்றார்கள். ஒவ்வொரு நாயன்மாருக்கும் ஒவ்வொரு அடி குறிக்கிறேன். திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் "அன்று முப்புரஞ் செற்ற அழக" என்றும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் "அழகனே யாலவாயிலப்பனே அருள் செய்வாயே" என்றும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் "அழகாவுனக்காளாயினி யல்லே னெனலாமே" என்றும் பாடி அருளினார்.

5. அருள் விளங்குகிற உள்ளமுடைய அறிஞர்கள் தங்கள் உள்ளத்தால் அழகாக நினைத்தும், தங்கள் நாவால் அழகாக இன்னுரை பாடியும், தங்கள் உடலால் அழகாக இனிய செயல்கள் செய்தும் உலக வாழ்வில் ஒழுகுகின்றார்கள். அவர்கள் உலகில் அருள் விளங்க நினைத்தலே அழகாக நினைத்தலாகும்; அருள் விளங்க உரைத்தலே அழகாக உரைத்தலாகும்; அருள் விளங்க உடற்றொழில் செய்தலே அழகாகச் செய்தலாகும். இவ்வாறு உள்ளத்தால் நினைத்தும் நாவால் உரைத்தும் உடலாற் செய்தும் ஒழுகும் வாழ்க்கையே எல்லா உயிர்களும் நலம் பெற வாழும் ஒற்றுமை வாழ்க்கையாகும் (Hormonious life). திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் நினைந்த திருநேரிசைத் தேவாரப் பதிகத்தில் "அழகனை நினைந்த நெஞ்சம் அழகிதா நினைந்தவாறே' என்னும் மெய்யுணர்வு பெற்ற ஔவைப்பிராட்டியார் "செய்வன திருந்தச் செய்" என்றும், அழகலாதன செய்யேல்" என்றும் கூறியிருத்தல் காண்க.

6. பருமையான ஒருடலிலுள்ள உறுப்புக்களெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று இயைபுடையவைகளாகி ஒருமையுற்று இணங்கி உடலுக்கு அழகாயிருத்தல் போல அவ்வுடலில் இயங்கும் உயிராயுள்ள ஒருவன் தன்னுடைய உள்ளம் நினைவும் நா உரையும் உடற்செயலும் ஒன்றுக்கொன்று இணங்கி யிருத்தலன்றிப் பிறர் தங்கள் உயிர்நலங் கருதிச் செய்யும் அத்தகைய நினைவு

உரை செயல்களுக்கும் இணங்கியிருக்குந் தன்மையே அழகாகும். பல இசைக்கருவிகளின் வேறு வேறு ஒலிகளும் ஒற்றித்து இசைபாடுவோனுடைய மிடற்றொலிக்கு இயைந்து நின்று கேட்போர் காதுக்கு இனிமை அளித்து அழகாயிருத்தல் போல மக்கள் பல்லோருடைய வேறு வேறு உள்ளம் நா உடற்செயல்களும் இயைந்து சேர்ந்து இன்பநலம் அளிக்குந்தன்மை அழகாகும். அழகுக்கு அடிப்படையாயுள்ள உண்மை நேர்மை ஆகும். (Harmony is the underlying principle of beauty) நேர்மையின்றி அருளுண்டாகாது. அந்நேர்மையே அருளின் தன்மையாகும்.

7. கிரேக்கர்கள் கிறிஸ்து பிறந்த காலத்துக்கு முன்னரே நுண்கலைகளைத் துறைபோகக் கற்று அவைகளிலே திறன் அடைந்திருந்தார்கள். அவர்கள் அழகான வாழ்வையே (Beauty of life) தங்கள் சமயத்துக்குக் குறியாகக் கொண்டிருந்தார்கள். கிரேக்கர்கள் நாகரீக காலத்துக்கு சில ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தமிழர்கள் நுண்கலைகளில் தேர்வு பெற்றிருந்தார்கள். இப்பொழுது காணப்படுகிற திருக்கோயில்களின் அமைப்புகளும் அங்கே உள்ள உருவங்களின் அமைப்புகளும் இந்திய நாட்டில் அஜந்தா (aganda) முதலிய இடங்களிலுள்ள பேர் போன ஓவியப்படங்களும் சிலை உருவங்களும் அவர்களுடைய நுண் கலைத்திறனைக் காட்டுகின்றன. பண்டைக் காலத்தில் நுண் கலைத் தேர்வு அடைந்திருந்த தமிழர்கள் தாங்கள் வழிபட்ட கடவுளுக்கு அழகன் என்ற பேர் வழங்கினது இயல்பே. அவர்கள் தாங்கள் வழிபட்டு வந்த அறுமுகக் கடவுளை அழகன் என்று பொருள்படுகிற முருகன் குழகன் என்ற பேர்களைச் சொல்லி அழைத்தார்கள்.

மேலே கூறியவாற்றால் கடவுள் அருளுடையவனாயிருத்தலின் அழகன் என்ற பெயரால் பண்டைத் தமிழ் மக்களாற் குறிக்கப்பட்டுள்ளான் என்பது தெளிவாய் விளங்கும்.

> அழகே பரனருள் விளக்க மாகும்
> எதனு லென்னி லியம்பக் கேண்மின்

ஓவியப் புலவ னோர்படத் தெழுதலும்
சிற்பன் சிலையிற் சீருரு வமைத்தலும்
செந்நாப் புலவன் செய்யுட் செய்தலும்
இன்னிசைப் புலவ னிசைப்பண் ணிசைத்தலும்
அவரவ றறிவரு ளுள்ளக் கிழியில்
அமைத்த வுருவி னுரு மன்றோ?
செயற்கையி லிவர்கள் செய்த வழகுகள்
இயற்கையி லெங்குஞ் சிறப்பா யிலங்கும்
இயற்கை யழகும் செயற்கை யழகும்
அரனருள் விளக்க மாகுத லறிந்து
முன்னைத் தமிழர் மூதறி வாளர்
அமைத்தன ரரனுக் கழகனென் பெயரே.

தூத்துக்குடி சைவசித்தாந்த சபையின் 47-ம் ஆண்டு நிறைவு விழாவின் தலைவர்,

திரு. C. K சுப்பிரமணிய முதலியார் B.A., F.M.U.

நிகழ்த்திய முன்னுரை.

அன்புடையீர்!

இந்தப் பேரவைக்குத் தலைமைபூணும் அறிவாற்றல் இல்லாத என்னை அவ்வாறு செய்யும்படி ஆணையிட்ட உங்கள் அன்புக்கு மிக நன்றி செலுத்துகின்றேன். சென்ற எட்டாண்டுகளின் முன்னரும் இவ்வாறே இச்சபையின் ஆண்டு நிறைவு விழாவின் தலைவனாக நியமித்து உங்கள் அன்புநுகர்ந் தின்பமடையும் பேறு எனக்குத் தேடித்தந்தீர்கள். மீட்டும் இவ்வாண்டும் அவ்வாறே பணித்துள்ளீர்கள். நுங்கள் சபையினையும், அடியேனையும் அது முதல் இதுவரை அன்புகாரணமாகப் பிணைத்து நிலவ வைத்த இறைவன் பெருங்கருணையை வழுத்துகின்றேன்.

"அடித்தடித்து வக்காரமுன் றீற்றிய அற்புதமறியேனே" என்ற ஆன்றோர் முதுமொழி என் நினைவுக்கு வருகின்றது.

உங்கள் சபையிலே என்னையு மொருவனுக்கிக் கொண்டு நீங்கள் பெறும் இன்பம் யானும் பெறுமாறு பணித்து நுங்கள் நற் பாவனையாலே என்னை உயர்த்தி இன்பமடையச்செய்த உங்கள் கருணைக்கு மீண்டு மொருமுறை நன்றி பாராட்டுகின்றேன்.

அன்பர்களே !

இம்முறை எனது கடமை மிகக் கடுமையாயுள்ளதென் றஞ்சுகின்றேன். இப்போது உலகம் மிகக் கொந்தளித் தலைந்து கொண்டிருக்கிறது. அதிலும் நமது பரதநாடு மிகப்பெருத்த கட்டநட்டங்களுக்குள்ளாகி வருந்திக் கொண்டிருக்கின்றது. அதிலும் பார்க்க நமது சைவ உலகமும் மக்களும் பல்வேறு அலைகளாலே தாக்குண்டு தலை தடுமாறித் திசையறியாது திகைத்து நிற்கின்றார்கள். இந்நிலையிலே நமது சபை ஆண்டு நிறைவு விழாவின் நிகழ்ச்சிகளைச் செம்மைபெறக் கொண்டு செலுத்தும் அறிவாற்றல இலனுகிய நான் மிக அஞ்சுகின்றேன். அதினும் பார்க்க எனது உடற் சுகம் இந்நாள் குறைந்து நிற்கும் நிலையில் மிகவும் அஞ்சவேண்டியவனுயினேன். இறைவனும் உங்கள் அன்பும் துணை நிற்க,

சைவம், சைவர், சைவநூல்கள், சைவநூன் முடிபுகள் என்பவற்றைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் மட்டும் பேசி என் முன்னுரையை முடித்துக்கொள்ள எண்ணியிருக்கின்றேன்.

இவற்றைப்பற்றி எல்லாம் முன்னரே பேசிப்பேசி எங்கே பார்த்தாலும் விரிந்துகிடக்க நீர் எதற்காக அவற்றை மீண்டும் இங்கே பேசவேண்டும் என்று கேட்டீர்களோ? அதிகமாய்ப் பேசின பொருள்தான் அதிக ஆசங்கைக் கிடமாகும். அல்லாம லும் இவற்றைப்பற்றி இப்போது பலப்பல முரணுன கொள்கை களும், பேச்சுகளும் கிளம்பிவிட்டன. ஆதலின் அவற்றைச் சாவதானமாய்ச் சிந்திக்கவேண்டியதவசியம். அதுபற்றி ஒன் றும் முடித்து விடாமல் எனக்குத்தோற்றிய சிற்சில எண்ணங் களை மட்டும் உங்கள் முன் எடுத்துச் சொல்வேன். நான் எவரை யாவது சுட்டிக்காட்டி அவர் மனம் புண்படுமாறு சொல்வேனல்

லேன். அந்த எண்ணம் எனக்குச் சிறிதும் கனவிலும் கிடையாது. அதுவே ஒவ்வொரு உண்மைச் சைவனுடைய எண்ணமுமாம். ஆனால் கொள்கைகளின் விவரணத்திற்காக அங்கங்கே பொருள்களை எடுத்துக்கூறுதல் அவசியமாகும். அதுபற்றி எவரும் என்பேரில் கோபிக்காமல் இருக்கும்படி எல்லாரையும் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உடனே ஒருவர் எழுந்து என்னைக்கேட்பார். ஐயா! நில்லும்; என்னவோ புராணம் படிக்கப்போகிறீர்? ஊரெல்லாம் பஞ்சமும் தஞ்சமுமாய்த் தவிக்கிறது. கூழுக்கும் கூறைக்கும் தவிப்பார் பலர். பட்டினி கிடந்து சாவார் பலர். சிறையிற் புகுந்து சிதைகின்றார் பலர். இப்படியிருக்க நீவிர் எதெதையோ பேசப்போகின்றீர்களே. உரோமாபுரி தீப்பற்றி எரியும்போது நீரோ என்பவன் வீணை வாசித்தானாம். அவனுக்குத் துணையும் நீரோ. தன்னைப்பெற்ற தாய் தஞ்சையில் கிண்ணிப்பிச்சை எடுக்கிறாள், குமாரன் கும்பகோணத்தில் கோதானம் செய்கிறான் என்பது போலும் உமது கதை......என்று என்னைப்பேசுவார். அவருக்கு விடையளித்தல்லது நான் மேற்செல்ல முடியாது. நானும் அவரைக் கேட்பேன்? ஏன்! என்னைக் கேள்விகேட்க அவருக்கு உரிமையுண்டானால் அவ்வுரிமை எனக்கும் உண்டு. இது "சமஉரிமை" க்காலமல்லவா? ஐயா! நீர் கூழும் கூறையும் இன்றி உலகம் தவிக்கிறது என்றீரே. ஆம் உண்மைதான். அதற்குத் தான் எத்தனை ஆயிரம் பதினாயிரம் பெரும் பெரும் மக்கள் இங்கும் அங்குமாக எத்தனை கூட்டம்போட்டு எத்தனை பெரும்பேச்சும் பெரும் செயலும் செய்கிறார்கள். கான்பரென்சும் எலெக்ஷனும் மகாநாடும் என்னென்னவோ நடக்கிறதே நான் ஒரு சிறியன். ஒரு சிறு இடத்தில் ஒரு சிறு கூட்டத்தில் அந்தக் கூழும் கூறையும் தவிர வேறு பேசக்கூடாதா?

"எல்லாம் யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர உண்பதும் உறங்குவதுமாக முடியும்" என்று தாயுமானார் இவற்றையெல்லாம் பிரித்து முடிவு கட்டிவிட்டாரல்லவா. நல்லது இருக்கட்டும். கூழும் கூறையும் வீடும் மாடும் உலகமும் பெறுவதெல்லாம்

எதற்கு ? அமெரிக்கர் ஒருவர் தனக்குள்ள பணத்தை அளவிட முடியாதவராம். தான் படுக்கும் படுக்கையில் பஞ்சுக்குப்பதி லாகப் பவுன்களையே பரப்பிப்படுத்துக் கொள்ளக்கூடுமாம். வேறொருவர் நமது நாட்டு இருப்புப்பாதைகளுக்குப் பதிலாய்த் தங்கப்பாதையே போடலாமாம். இவ்வாறு நாமும் ஆய்விடு கின்றோம் என்று வைத்துக்கொள்வோம்! அப்புறம்! இவை யெல்லாம் பெறுவது எதற்கு? உடம்பு வாழ்வதற்கு. உடம்பு எதற்கு வாழ்கின்றது என்றால் உயிரின் பொருட்டல் லாமல் வேறு ஒன்றிற்குமில்லையே. ஆகவே கூழுக்கும் கூறைக் கும் கோடிப்பேர் கூப்பிட்டால் அவற்றைப் பெற்றபின் உண் டாகும் பயனுக்காக யாரொருவனும் என்னோடு நீவிர் சிலரும் கூப்பிடுவது மிகையாய் ஒழியுமோ. அவ்வாறாகாமல் மிகவும் இன்றியமையாதாய் முடியும். சோறுக்கும் கூறைக்கும் நாளில் $23\frac{1}{2}$ மணிக்கூறும் ஆண்டில் 363 நாட்களும் கழிக்கும் நாம் அவற்றின் பயனுக்காக நாளில் அரை மணியும் ஆண்டில் இரண்டு நாளும் கழித்தல் மிகை என்று யார்தான் சொல்லக்கூடும்.

4. இனி நான் மேற்கொண்ட பொருள்களைப்பற்றிச் சில சொல்லத் தொடங்குவேன்.

சைவம். இதற்குச் சிவ சம்பந்தமானது அல்லது சிவனை யே கடவுளாகக் கொண்டொழுகும் கொள்கைகளின் கூட்டம் என்று பெரும்பான்மையாய்ப் பொருள் கொள்வர். ஆனால் உலகியல் வழக்கிலே வைத்துப்பார்த்தால்சிலபெரும்பொருள்கள் கிடைக்கின்றன. ராமராவ் நடத்தும் "மருட்டிய மிலிட்டேரி ஓட்டலிலாவது, நாராயணநாயக்கருடைய தஞ்சாவூர் மிலிடேரி ஓட்டலிலாவது வெளிப்பலகையின் கீழ் ஒவ்வோர் நாள் "இன் றைக்குச் சைவ சாப்பாடு" என்று எழுதிய பலகை தொங்குமா னால் அங்கே நின்ற "சைவ" என்னும் அடைமொழி எத்தனை பொருள் தந்து நிற்கிறது காண்க. நாங்களும் இன்றைக்குச் சைவம்: என்றாவது அல்லது 'வெகுநாளாய்ச் சைவம்' என்றா வது பரம்பரையாய்ச் சைவம், என்றாவது ஒருவன் சொன்னால் சைவம் என்ற சொல் புலால் உண்ணாத ஒழுக்கம் என்பதையும்,

அவ்வொழுக்கமே சைவத்திற்கு அடிப்படை என்பதையும், சைவத்திற்கேயன்றி ஏனைச்சார்புகளுக்கு இது கிடையாதென் பதையும் இவை காட்டவில்லையா. புலாலுண்ணாத வைணவ அல்லது கிறித்துவ அல்லது மகம்மதிய நண்பர்கள் முறையே தங்களது புலாலுண்ணாவிரதத்தைக்காட்ட நான் வைணவன்-கிறித்தவன், மகமதியன் என்று சொல்லக்காண்கின்றோமா. "கழிக்கரை மீன்கவர்வாரும்" என்று ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் கட்டளையிட்டபடி புத்த மதத்தினர் புலால் உண்பதை விலக்கா மல் ஒழுகுவதை நான் இலங்கைத் தீவில் நேரே கண்டேன். ஆகவே சைவம் ஒன்று தவிர வேறெந்தச் சமயக்கொள்கையும் கொலை புலை தவிர்த்தலை அடிப்படையாகக் கொள்ளவில்லை. சைவம் கொலையைத்தவிர்ப்பது, புலாலை விலக்குவது என்பதாம். ஆனால் புலாலைத்தவிர்ப்பதெல்லாம் சைவமாய் விடுமோ எனின் ஆகாது. இது தர்க்க நியாயப்படிக்கும் தவறாகும். புலாலைத் தவிர்ப்பது என்பது ஒரு பைசாவானால் சைவம் ஒரு ரூபா ஆகும். எனவே புலால் உண்ணாமை ஒரு பைசாச் சைவமாம் என்றாற் பொருந்தும்.

5. இனிச் சைவத்திற்கு அடையாளம் ஏதாவது உண்டா? உண்டு. "சைவம் விட்டிட்ட சடைகளும்" என்றார் திரு விசைப்பா ஆசிரியர். தமக்கடங்காத அதிகன் என்ற பகை வனது மலையரணைத் தம் சேனைகள் தகர்த்து வென்று திறை யாகக் கொணர்ந்த தலைக்குவியலிலே ஒரு தலையில் ஒரு புன் சடைகண்டார் புகழ்ச் சோழநாயனார். உடனே,

"தார்தாங்கிக் கடன் முடித்த சடைதாங்கும் திருமுடியார்
நீர்தாங்கும் சடைப்பெருமான் நெறிதாங் கண்டவரானார்"

என்று அச்சடையினாலே அவர் அரனடியாராதலைத் துணிந்து அத்தலையினைப் பொற்கலத்தில் ஏந்தித் தீப்புகுந்து சிவபெரு மானை அடைந்தார். எனவே சடைமுடி சைவ அடையாள மாயிற்று. வேறு எந்தச் சமயியும் அதைத் தன் சமய அடை யாளமாகக் கொண்டாடுவதில்லை. தனது கடவுள் சடையோடு கூடியவராக வணங்குவதுமில்லை. ஆனால் தலைமயிரைச் சிறிதும்

வளர விடாதபடி கத்தரிப்பதே அழகு என்று செய்யும் இக்காலத்தில் மயிர் வளர்ந்தாலன்றோ சடை உண்டாகக்கூடும். ஆதலின் சடையைச் சமய அடையாளமாகக் காண்பதரிதாயிற்று. ஆயினும் சடை எங்குமில்லாமற் போகவில்லை. சைவத் துறவிகளிடத்தும் சிறு பான்மை மகம்மதியர் முதலிய ஏனைமதத் துறவிகளிடத்தும் காணப்பெறுகின்றன. எங்கு யாவனிடத்துக் கண்டாலும் சடை சைவமே.

வெளிக்காட்டாமல் மறைந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் சடையை விடுத்து இன்னும் பார்ப்போமானால் திருநீறு மற்றொரு பெரிய சைவ அடையாளமாம் என்பர்.

திருநீறும் கண்டிகையும் வேணி முடியும் ஆகியஇவ்வற்றையே தமது சைவ அரசாங்க அடையாளங்களாகக் கொண்டு அரசு செலுத்தியதால் மும்மையா லுலகாண்ட மூர்த்தி நாயனார் அப்பேர் பெற்றார் என்று தெரிகின்றோம். திருநீறு சைவர்கள் என்பவரிடத்திலேயின்றிக் கிறித்தவர், மகம்மதியர் பவுத்தர் முதலியவர்களிடத்தும் ஓரோர் காலத்தில் ஏகதேசத்தில் கொண்டாடப் பெறுகின்றது. சைவர்களிடத்தேயோ என்றால் ஆறு அங்குலம் நீளம் அணியப் பெறுவது முதலாகிய விதிகளிலிருந்து சங்கார முறையிலே படிப்படியாய்ச் சோபானக் கிரமத்தில் குறைந்து கொண்டே வந்து

சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாம்"

என்ற திருவாக்கின்படி மாறி மாறிக் கடைசியாய் "அரை மாத்திரையிலடங்கும்படி" என்றபடி ஒரு அங்குலம் அரையங்குலம் ஒரு பொட்டு, பின்னர் அதையும் அழித்து விடுதல், என்று வந்து விட்டது. பரிதாபம்! நீற்றினை நிறையப் பூசுதலால் வரும் பெருமையையும் ஊதியத்தையும் எத்தனை வகையிலேநமதுபெரியார் சொல்லி வைத்து இருந்தும் அநுபவத்தில் நடந்து காட்டியிருந்தும் சைவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் இக்காலத்துச் சிறுவரும் பெரியவர்களும் கூட அதைப் பின்பற்றா தொழிந்து வருவது நமது தீவினையேயாகும்.

இன்னும் இந்தச் சைவ அடையாளங்களைப்பற்றிப் பேசினால் எனது நண்பர் திரு. வரதநஞ்சைய பிள்ளையவர்கள் "குறிகளும் கோயிலும்" என்ற தமது பொருளைக் கொள்ளை கொண்டதாக என்மேற் கோபிப்பார். ஆதலின் இம்மட்டோடு நிறுத்திக் கொள்வேன்.

6. இனி இந்தச் சைவமானது எங்கே இருக்கின்றது என்று சில பேசுவோம். சைவமென்பது ஒரு சாதிப் பெயராக அநேகர் எண்ணி வழங்குகிறார்கள். உலக வழக்கில் அது சாதிப் பெயராய் வழங்கி வருதலும் உண்மையே. ஆனால் அதனைச் சமயக் கொள்கையின் பெயராகவே மேலே விவரணத்தில் எடுத்துக் கூறினோம். சாதிச் சைவம் வேறு. சமயச் சைவம் வேறு. சாதிச் சைவத்திலே சமயச் சைவம் ஏக தேசத்திலேதான் காணப்படும். சமயச் சைவத்திலே சைவச்சாதியொழுக்கமும் அப்படியேதான். இவ்வேற்றுமை யுணராதார் இதனால் பெருங்கலகம் விளைத்துக்கொள்வர். பெருங்கலாத்துக்கு நிலைக்களனாதலின் இதனைப் பற்றிச் சில உதாரணங்களால் விளக்குதல் அவசியமாகும். மனிதர் என்பவர் எல்லாரும் மனிதர் அல்லர். கை கால் முகம் முதலிய மனித உறுப்புக்கள் மட்டும் பெற்றிருப்பதாலே எல்லாரும் மனிதர் என்ற சொல்லுக்கு இலக்காகார். மனிதருள்ளே மனிதரல்லாதவரும் அனேகர். மனிதருக்குள்ளே பாம்புண்டு, புலியுண்டு, கரடியுண்டு என்ற ஒரு பாட்டுக்கூட ஒரு புலவர் பாடியுள்ளார். இவ்வகை பாம்பு மனிதர், புலி மனிதர், கரடி மனிதர்களை எவ்வாறு தெரிவது என்றால் "காமமென்கின்ற கதுவு வெந்தீயும் கடுஞ்சினமெனப்படு புலியும்" என்று சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கை ஓட்டிக் கண்டு கொள்ளலாம். ஆனால் உருவத்தாலும் உறுப்பாலும் புல்லுருவம் போல மனிதராய் நிற்பார் எல்லாரும் ஒன்று போலவே, கறுப்பன் ; சிவப்பன் ; வெளுப்பன் ; மஞ்சளன் ; நெட்டையன் ; குட்டையன் ; குணத்தன் சினத்தன் ; அறிஞன் ; மடையன் ; அருளன் ; மருளன் ; ஒழுகியான், வழுவியான் என்பனவாதி எவ்வித வேற்றுமையுமின்றி

எல்லாரும் ஒன்று என்று கூச்சலிடும் புதுக்கொள்கையன் கோபத்துக்கு நாம் ஆளாவோமல்லோம். மனிதர்க்குள்ளே புலி மனிதர் கரடி மனிதர் இருப்பது போலவே சைவர்க் குள்ளேயும் சைவரல்லாத சமணர், கிறித்தவர், புத்தர் முதலி யோர் உளர். இவ்வாறு நான் சொல்வது புதிதாகத் தோற்றும். புலாலுண்ணுதவனுய்க் கொண்டுங் கொடுத்தும் உள்ள குடிப் பிறப்பினுல் மட்டும் சைவனுய் நிற்பான் ஒரு சாதிச் சைவன். அவன் சமயச் சைவனுலே ஆசாரியராய் வழிபடப்பெறும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைப்பற்றி இவர் சுமார்த்தப்பற் றுடையார். சைவசமயப் பற்றைவிட இவருக்குத் தமது சுயசாதிப்பற்றே மிக்கது என்றுவது அல்லது ஐயோ! சமணர் கள் பழந்தமிழர். கொல்லா நோன்புடையர், இவர்களைப்பற்றி நம்மை ஏமாற்றி இவர் சமணர்களைக் கொலை புரிவித்தார் கொலைக்குற்றமுடையார் என்றுவது சொல்வாறுனுல் அந்தச் சாதிச் சைவனை நாம் சமயச் சைவன் என்போமா? இவன் சாதிச்சைவனுயினும் சமயச் சமணனும் என்று பிரித்துணர்ந் தொழுக வேண்டுவதுதானே முறை. இதுபோலவே பிறவும் கண்டு கொள்ளலாம்.

7. சைவம் என்பது ஒரு சாதியையோ அல்லது ஒரு மொழியையோ பற்றியதல்ல என்பது உறுதி. சிலர் இதை சைவச்சாதியே பிடித்தது என்றும் தமிழ் என்னும் ஒரு மொழி யையே பிடித்தது என்றும் இவ்வாறெல்லாம் எண்ணுதலில் சைவத்துக்கு வரும் இடர்ப்பாடுகள் பல.

சைவம் உலகமெல்லாம் பரந்தது. பரந்து ஓங்கியது. தமிழ் நாடும் தமிழரும் மட்டும் சைவத்திற்கு இலக்கானவர் என்பது தவறு. "உலகெங்கும் நிரம்பியசைவம் உயர்ந்துமன்ன" எனவும் "முதற் சைவம்" எனவும் "பொருட் சமய முதற் சைவ நெறி" எனவும் வரும் திருவாக்குகள் என் கொள்கையை நிறுத்துவன வாம். அப்பாலு மடிச்சார்ந்தார் புராணத்திலே ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகள்

"மூவேந்தர் தமிழ் வழங்கு நாட்டுக் கப்பால்
முதல்வனு ரடிச்சார்ந்த முறைமையோரும்
நாவேய்ந்த திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறு
நற்றொண்டர் காலத்து முன்னும் பின்னும்
பூவேய்ந்த நெடுஞ்சடைமே லடம்பு தும்பை
புதியமதி நதியிதழி பொருந்த வைத்த
சேவேந்து வெல்கொடியா னடிச்சார்ந் தார்கள்
செப்பிய வப்பாலுமடிச் சார்ந்தார் தாமே."

என்றருளினமையால் இனிது விளங்கும். இஃதிப்படியாகத் தெலுங்கச் சைவர், கன்னடச் சைவர், வடமொழிச் சைவர், ஆங்கிலச் சைவர் முதலியோரை நாம் எவ்வாறு ஒதுக்கிச் சைவத்தைக் கணக்கிடக்கூடும். மேலே காட்டிய கொள்கை வகையிலேயும் அடையாள வகையிலேயும் எங்கும் பரந்த சைவம் காலத்தையும் இடத்தையும் பிற கட்டுப்பாடுகளையும் கடந்து நிற்பது என்பது விளங்கும்.

வட மொழி தமிழ் என்ற கேள்வி இப்போது நமக்குள் புகுந்துகொண்டு நம்மை எவ்வளவு அளவுக்கு மீறி அலைக்கிறது. சிவ என்னும் மொழி வடமொழியிலே ஒளி என்னும் பொருள் கொண்ட சிவ என்பதன் எழுத்து நிலைமாறிய பகுதியிற் பிறந்த சொல்லோ, அன்றி (எல்லாவற்றினும்) நிற்பது. கிடப்பது என்னும் பொருள்கொண்ட சிவஎன்னும் பகுதிகொண்ட சொல்லோ அல்லது சிவப்பு என்ற தமிழ்ப் பகுதியிற் பிறந்ததோ என்பது பெருஞ்சண்டை. அரசாங்க உத்தியோகப் பற்றுக்களிலேயும் இந்நாள் உலக வியாபாரங்களிலும் உழலும் ஆசிரியர்களுக்கும் பிறர்க்கும் சண்டையும் இகலும் உளதாயின் அஃது அவர்கள் உயர்வாய்க் கொள்ளும் மொழியாகிய வடமொழியையும் அதிற் கண்ட நூல்களையும் பற்றியது. இவர்களைப்பற்றிய குரோதம் ஆடும் ஓநாயும் கொண்ட கதைபோல இவர்களின் முன்னோர்களையும் பிடித்து அவ்விரோதங் காரணமாக சச்சரவுகளுக்கு இடமுண்டாக்கி விட்டது நமது துர்ப்பாக்கியம். வடமொழி என்ற வாடைதானும் பலர்க்குத் துவேஷமாயிற்று. நேற்று வந்த ஆங்கிலத்தைக் கைக்கொண்டு பயன்பெற முயலும் இந்நாள்

மக்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாய்த் தமிழகத்திலே உடன் பயின்று நமக்குப் பல ஞானங்களை உதவிய வடமொழியை வெறுப்பானேன். அப்படி வெறுப்போமானால் அவ்வடமொழியையும் நூல்களையும் நூன் முடிவு முதலியவற்றையும் கைக்கொண்டு ஒழுகி நம்மையும் படைத்து நமக்கு அளவில்லாத தமிழ்ப்பண்டாரங்களைத் தேடிவைத்த நமது தமிழ் மூதறிஞர்களையுங்கூட அன்றோ வெறுத்து ஒதுக்குதல் வேண்டும். ஐயோ! தொல்காப்பியர், சைவசமயாசாரியர்கள், புராணிகர்கள், தாயுமானார், குமரகுருபரர், சிவஞான முனிவர் முதலிய ஒருவரும் தப்பி நமக்கு எஞ்சி நிற்க மாட்டார்களே! வடமொழியைப் பார்ப்பனருக்கு ஒதுக்கித்தருவானேன். காளிதாசரும் பிறரும் பார்ப்பன ஆரியரா? தமிழ்ப் பெரியர்களிற் பார்ப்பனரை எவ்வாறு ஒதுக்குவது?

பம்பாய் மாகாணத்திலே உள்ள காம்பீலியில் வாழ்ந்த நேச நாயனார் நமது நாயன்மார்களிலொருவர். கௌதமசாக்கியமுனி கைக்கொண்ட சாக்கிய சமயத்தவரான சாக்கிய நாயனார் அச்சமயச் சார்பாகிய ஒழுக்கத்திலிருந்து வேறு படாமல் சிவ வழிபாடாற்றிய வகையிலே சாக்கியத்துக்குள்ளே சைவம் புகுந்து கொண்டது கொலையும் புலால் மறுத்தலுமே சைவத்திற்கு அடிப்படை என்ற நிலைதானும் கண்ணப்ப சுவாமிகள் சரித்திரத்திலே வேறு பிரித்து உணரவேண்டியிருக்கிறது.

இவற்றையெல்லாம் கண்டேனும் சாதிச்சைவம் வேறு சமயச்சைவம் வேறு என்று கண்டு அந்நிலையிலே நாம் ஒழுக முற்படுவோமானால் நமக்குள் வரும் பல சண்டைகள் ஒழியும்.

8. இனி சைவன் என்பவன் சைவ ஒழுக்கம் பூண்டு நடப்பவன் என்பது யாவரும் ஒப்புவர். இதனைச் சாதியோடு பொருத்தியதனால்வரும் சண்டைகள்யாவும் சிறிது ஊன்றிப் பார்க்க ஒழிந்துபோம். இவற்றின் விவரம் மேலே சைவத்தைப் பற்றிய பேச்சில் சொல்லியுள்ளேன். எப்படியாயினும் சாதிச் சைவனுக்குச் சமயச்சைவ ஒழுக்கம் இன்றியமையாததென்று யாவரும் மறுக்கமுடியாது.

9. இனிச்சைவநூல்களும் அவற்றின் முடிவுகளும்பற்றிச் சில பேசுதல் வேண்டும்.

"வேதநூல் சைவநூல் என்றிரண்டே நூல்கள்" "அருமறையாகமமுதனூல்கள்" "வேதாந்தத்தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்தத் திறன்" எனச சந்தான குரவர்களும்,

"வேதமோடாகம மெய்யாமிறைவனூல், ஓதும் பொதுவும் சிறப்புமென்றுன்னுக,

எனத் திருமூலரும்,

"ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான்றாள்வாழ்க"

எனத் திருவாதவூரரும்,

"தொகுத்தவ னருமறை, யங்கமாகமம் வகுத்தவன்"

எனத் திருஞானசம்பந்தரும்,

"எண்ணிலாகமியம்பிய இறைவர்தாம் விரும்பும் உண்மை யாவது பூசனை"

எனச் சேக்கிழார் பெருமானும் எடுத்துக் கூறியவாற்றானும் பிறவாற்றானும் வேதமும் ஆகமும் சைவத்திற்குப் பொதுவும் சிறப்புமாகிய முதனூல்களாய் இறைவன் வாக்காய் நமது முதற்பிரமாண நூல்களாம். இப்போது காணும் படியிலே இவை வடமொழியிலிருத்தல் பற்றியாவது, இப்போது காணும்படியிலே நமது புதிய எண்ணங்களுக்கு மறுதலையாகச் சில இவற்றிற்காண்பது கொண்டாவது இவற்றை நமது முதனூல்கள் ஒன்றும் உடன்படாது ஒதுக்குதல் எனக்கு உடன்பாடில்லை. அவை தமிழிலே ஒருகாலத்திருந்து கடல் கொள்ளப்பட் டொழிந்தன. இப்போதுள்ளவை ஆரியர் புகுத்தியன என்பன வாதி கொள்கைகள் நான்மேலே காட்டிய சைவத்தின் உலகம் பரந்தநிலைக்கொள்கைக்கு மாறுபடுவன. இவையும் எனக்கு உடன்பாடில்லை. இப்படிக் கொண்டால் சைவத்திற்குத் தமிழனன்றித் தாயகமில்லை எனவும் தமிழைக்கடந்து நிற்கும் ஆற்றல் சைவத்திற்கு இல்லை எனவும் முடியும். இந்நிலையினை நாம்கொள்வேமாயின் இப்போது சைவசாத்திரங்களாகவும், திருமுறைகளாகவும் சைவம் போற்றும் நூல்களுக்குள்ளேயும் பல முரண்

பாடுகள் நிகழும். நமது சைவப்பெரியார் பலரையும் சமயாசாரியர் சந்தானசாரியர்களையும் கூட நாம் புறகிடுதல் வேண்டி வரும். இவ்வாறு எழும் ஆரியப்பார்ப்பன விரோதம் வடமொழி விரோதம்பற்றியே நமது பரமாசாரிய மூர்த்திகளாகிய திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளையும் புறங்கூறப் பலர் சைவர் என்பார் புறப்பட்டனர். சேக்கிழார் சுவாமிகள் உண்மையல்லாத கூற்றுக்கள் சொன்னார்கள். மயங்கிக் கூறினார்கள் என்று எவனாவது சொல்வானாயின் அவனைக் காணபதற்கும் கூசும் எனது கண்கள். "அற்றன்று, நான் ஆராய்ச்சி முறையிற் கூறுகின்றேன். எதிலும் குருட்டுத்தனமான நம்பிக்கை வைக்கலாகாது. அது நெடுந்தூரம் நம்மைக் கைகொடுத்துச் செல்லாது என்று சிலர் சொல்லக்கூடும். ஆனால் அஃது உண்மையே. "நமது உண்மை நாயன்மார்களையும், அவர் சொற்செய்கைகளையும், சாத்திரம் திருமுறைகளையும் இன்னும் சைவ உலகம் தெளியவில்லை. இவை இன்னும் நமது குடுக்கை மூளை ஆராய்ச்சி செய்து தெளிவு படுத்தவேண்டி நிற்கின்றன" என்று சொல்வது உண்மையாயின் அஃது சைவ உலகத்திற்கு மிகக் கேடான நிலையேயாம். தெள்ளத் தெளிய வடித்தெடுத்த பொருளை ஒருவன் பின்னும் தெளியவில்லை என்றால் அஃது அவன் குற்றமேயாகும். பொருள்களிலே ஆராய்ச்சி செல்லும் பொருள்கள் எனவும் ஆராய்ச்சி செல்லாத பொருள்கள் எனவும் இரு பிரிவு உண்டு.

நமது சைவ முதனூல்களாகிய பொதுநூலாம் வேதமும் சிறப்புநூலாம் ஆகமங்களும் (இவை திருமூலரால் வகுக்கப் பெற்றபடி) திருமுறைகள் பன்னிரண்டும், சாத்திரம் பதினான்கும் சைவத்துத்தெள்ளிய வடித்த பிரமாண நூல்களாம். இவற்றை ஆராய்ச்சிசெய்து தப்போ ஒப்போ காண்பது சைவனுக்கன்றி ஏனைச் சமயிகளுக்கே உரியதொழில். சைவன் என்று தன்னைச் சொல்பவன் அவ்வாறு செய்தால் அவனை ஏனையவன் கணக்கில் வைத்தொழுகுதலே நமக்கு முறையாம்.

"ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமு மாதிமாண்பும்
கேட்பான் புகில் அளவில்லை கிளக்கவேண்டா"

“ ஏதுக்களாலு மெடுத்த மொழியாலு மிக்குச்
சோதிக்கவேண்டா”

எனவும் சைவசமயம் பரமாசாரியார் அருளினர். இதற்கு சேக்கிழார் சுவாமிகள்,

“ஓதுமெல்லை உலப்பில வாதலின்
யாதுமாராய்ச்சி யில்லையா மென்றதாம்”

என்று உரையும் விதந் தோதினர்கள். தனது ஆசாரியனையும், அருள் நூலையும் ஆராய்பவன் தனது தாய் தந்தையரை ஆராய்பவனேயாவன். ஆராய்ச்சி வேண்டாமென்று நான கூற வரவில்லை. நமது மேற்காட்டிய பிரமாண நூல்களும் கூடப் பொய்யும் பிறழ்வும் கூறும் என்ற உணர்ச்சி வருவதானல் அவ்வாராய்ச்சி நமக்கு வேண்டாம் என்பதே எனது கருத்து. கிறித்தவர்க்கு விவிலிய நூலும், மகமதியர்க்குக் குரானும், அருகர்க்குப் பிடகமும் பிரமாண நூல்கள் ஆகும். அதுபோலச் சைவத்திற்கு இவை பிரமாணம் என்று நாம் வகுத்து உட்கொள்ளாவிடின் “மேய்ப்பாருமின்றி வெறித்துத்திரியும்” பட்டியேயாவோம். பிரமாண நூல்களின் தாரதம்மியமும் தமக்குத் தாமே பிரமாணமாக உள்ளவற்றையும் நாம் தெரிந்து முறைப்பட வகுத்துக்கொள்ளாவிடின் வீண்கலகத்துக்கும் பாவத்துக்குமே ஆளாவோம். நமது சமய நூல்களைச் சுட்டெரிக்க ஒருவன் கூறினல் அவனுக்கு அதன்படியே சுட்டெரிப்போம். பெரிய புராணமாதி சமயநூல்கள் பொய்க்கதைகள் என்றும் இவற்றின் செய்யுளில்விட ஒப்பாரிப்பாட்டிலே இன்பமுளது என்று ஒரு புலவன் சொல்வானுனல் அவனுக்கும் அவன் எண்ணியபடி ஒப்பாரி பாடுவோம்.

சுமார்த்த பிராமணர் என்ற காரணத்தால் திருஞானசம்பந்தப் பெருவாழ்வும், அவர் சரிதத்திலே சமணர் கழுவேறிய தாகக்கூறும் பகுதியைச் சொல்லிய அளவிலே நம்பியாண்டார் நம்பிகளும் சேக்கிழாரும், வடமொழி தென்மொழி வகுத்து ஆகமங்கூறவந்த காரணத்தினலே திருமூலரும் ஆராய்ச்சியிலே ஒதுக்கப் பெறுவார்களாயின் நாம் பின்பற்றி ஒழுக ஆசாரியர்

களும் நூல்களும் இல்லாமலே போய்விடும் என்று நான் உங்களுக்கு எச்சரிக்க வேண்டியவனுயிருக்கிறேன்.

10. முடிபு: அன்பர்களே, என் முன்னுரை யான் எண்ணியதைவிட நீண்டுவிட்டது.

சைவம் யாது? சைவர் யார்? சைவநூல் யாவை? அவற்றின் முடிபுகள் யாவை? என்பனபற்றி எனது எண்ணத்திற்பட்ட சிலமொழிகள் மேலே பேசினேன். சைவர்களாகிய நமது கடமை ஒன்றேயுளது. மேலே சொல்லியவாறு சைவநூல்களையும் அவற்றிற்சொல்லும் பொருள்களையும் போற்றுதல் வேண்டும். சைவனூன் முடிபுகளாய்ச் சிவஞான போதத்தின் 12 சூத்திரங்களிலே போதிக்கப்பெற்ற பதியுண்மை, உயிர்களின் இருப்பு, பாசக்கட்டு இவற்றை அறிந்து பாச நீக்கத்திற்குரிய சாதனங்களாகிய குருமொழி, திருவைந்தெழுத்து ஆதியவைகளை சாதனங்களாகிய குருமொழி, திருவைந்தெழுத்து ஆதியவைகளை நல்லாசிரியர்பால் நன்குணர்ந்து, அந்த நல்வழிகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகி, நாம் பாசத்தினின்றும் விடுதலைபெற்றுச் சிவத்தை அடைந்துய்வோம். இதற்கு இறைவனருளும், நல்லடியார்கூட்டமும் துணைசெய்வதாக.

இந்த முடிபுகள் வேறு எந்தச்சமயம், எந்த நூல்களாலும் இதுகாறும் மறுக்கப்பெறவில்லை. இனி மறுக்கப்பெறப்போவதுமில்லை. இவையே எல்லா நூல்களுக்கும் முடிந்த முடிபுகளாம்

அன்பர்களே, உங்கள் அன்புக்கு மிக நன்றியுடையேன்.

"என்று மின்பம் பெருகு மியல்பினல்
ஒன்று காதலித் துள்ளமு மோங்கிட
மன்றுளா ரடியாரவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கு நிலவியுல கெலாம்"

நால்வர்களும் கல்வெட்டுகளும்

[திரு. C. M. இராமசந்திரஞ் செட்டியாரவர்கள் B. A., B. L.]

II அப்பர் சுவாமிகள்

அப்பர் சுவாமிகளுடைய சரித்திரம் பெரிய புராணத்தில் திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணத்திலும், சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணத்திலும் அப்பூதியடிகள் புராணத்திலும் கூறப் பெற்றுள்ளது. மேலும் அவருடைய பெருமையைப்பற்றி நம்பியாண்டார்நம்பி பதினோரும் திருமுறையில் திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேகாதசமாலையிலும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நால்வர் நான்மணிமாலையிலும் புகழ்ந்திருக்கின்றனர். அப்பர் சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்தர் காலத்தவர். ஆனால் வயதில் அவருக்கு வெகு ஆண்டுகளுக்கு மூத்தவர். இவ்விரு பெரியார்களும் அவதரித்த காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் புத்த மதமும் சமண மதமும் பெருகி யிருந்தது. அம்மதங்களின் கொள்கைகள் அவைகளைத் தாபித்த மதாசாரியர்களின் உத்தம கொள்கைகளினின்றும் பல விதங்களில் வேறுபட்டு கீழ்நிலை அடைந்திருந்தன. அக்காலத்தில் இப்பெரியார்கள் அவ்விதம் கீழ்மையடைந்திருந்த கொள்கைகளைக் கொண்ட மதங்களை எதிர்த்து சுத்த சாத்வீக சைவத்தை நாட்டில் நிலைநாட்டினார்கள்.

அவர்களில் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே (இப்போது தென்னாற்காடு திருவாமூரில் (பண்ணுருட்டி ஸ்டேஷனிலிருந்து 4 மைல்) சைவ வேளாளர் மரபில் குறுக்கையர் குடியில் கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அவதரித்தார். அவர் தந்தையார் புகழனார்; தாயார் மாதினியார். இவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் மருள்நீக்கியார். இவருக்குத் திலகவதியார் என்ற அருமைத் தமக்கையார் ஒருவர் இருந்தார். அவ்வம்மையாரை ஒரு சேனைத் தலைவர் கலிப்பகையார் என்ற சைவருக்கு மணம் செய்விக்க இருந்தபோது அவர் போருக்குச் சென்று சிவபதம் அடைந்ததினால் அவ்வம்மை விவாகம் செய்து கொள்ளாமலே இருந்து

தாய் தந்தையரும் உடன் பத்திலேயே சிவபதம் அடைய தம் தம்பியாரை ஆதரித்து வந்தார். மருள் நீக்கியாரும் தமக்கையின் ஆதரவில் கல்வி கற்று அதன் பயனாகத் துறவறம் பூண்டார்.

பிறகு பல சமயங்களின் ஆராய்ச்சி செய்து வருங்கால் அக்காலம் பரவி இருந்த சமணமதக் கொள்கைகளை அறிந்து அதில் ஈடுபட்டு பாடலிபுத்திரம் என்ற திருப்பாதிரிப்புலியூரில் வசித்து வந்தார். அப்போது புத்தர்களிடம் வாதில் வென்று **தருமசேனர்** என்ற பட்டம் பெற்றார்.

புறசமயம் சென்றிருத்தலை அறிந்த தமக்கையார் அன்பு மிகுதியால் கடவுளைத் தியானித்துத் தம் தம்பியாரை மீட்கொள்ள விரும்பினார். அதன் பயனாகத் தருமசேனர்க்குச் சூலை நோய் வந்து அதனைச் சமணர்கள் தீர்க்காமல் போக அவர் தமக்கையாரிடம் அபயம்புக்கு திருவதிகையில் பஞ்சாக்ஷரமும் திருநீறும் தரப்பெற்றுச் சைவராகிச் சூலை நோய் நீங்கத் தேவாரம் பாடியருளினார். அப்பாசுரங்களின் நாவன்மையினால் **நாவுக்கரசர்** எனப் பெயர் பெற்றார். சைவத்தைத் தழுவியது முதல் இவர் இருந்தது திருவதிகை. அக்காலத்தில் திருவதிகை, பாடலிபுரம் என்பவை காஞ்சியில் ஆண்ட பல்லவர் ஆட்சியில் இருந்தன. அப்போதைய பல்லவ அரசன் **மகேந்திர வர்மன்** என்ற ஜைன அரசன். அவன் சமண ஆசாரியர்களின் வேண்டுகோட் கிணங்கித் திருநாவுக்கரசரை நீற்றறையிலிருத்தியும், தலையைக் காலால் இடற யானையை ஏவியும், நஞ்சு கொடுத்தும், கல்லில் கட்டிக் கடலில் போட்டும் பலவாறு இம்சித்தான். ஆனால் தான் செய்தனவெல்லாம் பெரும் தவறு என்று அறிந்து இரங்கித் திருவதிகை சென்று திருநாவுக்கரசர் சரணங்களை அடைந்து சைவனானான். பாடலீபுத்திரத்து ஜைனப் பள்ளிகளை அழித்து திருவதிகையில் **குணதரேச்சுரம்** என்ற ஆலயம் கட்டினான். மேலும் இவன் வல்லம், தளவனூர், சீயமங்கபம், பல்லாவரம், திருச்சிராப்பள்ளி முதலிய இடங்களில் சிவன் கோயில்களையும் மகேந்திரவாடியில் ஒரு விஷ்ணு கோயிலும் கட்டினான் என்று கல்வெட்டுகளால்

தெரிகின்றது. இவ்வளவு கோயில்களையும் கட்டி முடிப்பதற்கு வெகு காலம் பிடித்திருக்கும். ஆகவே இவன் தன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலேயே சமணத்தைவிட்டுச் சைவனாகி இருக்க வேண்டும். இவன் 600 லிருந்து 625 வரை ஆண்டவனாதலால் 610 லேயே இவன் சைவனாகி இருத்தல் வேண்டும். மேலும் இவன் இளவயதாய் இருந்தபோது தான் ஜைனத்தில் மதப் பற்று அதிகமாக இருந்து ஜைன ஆசிரியர்கள் வசம் ஈடுபட்டு அவர்கள் சொன்னபடி முடிவை ஆராயாமல் திருநாவுக்கரசரை இம்சித்திருக்க வேண்டும். முடிவு எதிர் பாராத வண்ணம் ஆகவே, உடனே தன் அபிப்பிராயத்தை மாற்றி சைவத்தில் புகுந்திருக்க வேண்டும். இம்மனோமாற்றம் இளவயதில் சுலபமாக ஏற்படக்கூடியது. ஆகவே அப்பரும் ஏறக்குறைய 610-ல் சைவத்திற்கு மீண்டும் வந்திருக்க வேண்டும் என்று புலப்படும்.

உலகப் பொருள்களில் ஆசை, வருத்தம் இவை முன்னிட்டு அப்பர் சுவாமிகள் ஜைனத்திற்குச் செல்லவில்லை. மத ஆராய்ச்சி செய்து உண்மை அறிய வேண்டும் என்று பேரெண்ணம் கொண்டுதான் அவர் புறமதப் பிரவேசம் செய்தார். அப்பிரவேசத்திற்கு முந்தியும் திருப்பணிகளைக் கைகொண்டிருந்தார். அதைப் பெரிய புராணத்தார்.

"மாசின்மனத் துயரொழிய மருணீக்கி யார்நிரம்பித்
தேசநெறி நிலையாமை கண்டறங்கள் செய்வாராய்க்
காசினிமேற் புகழ்விளங்க நிதியளித்துக் கருணையினால்
ஆசிலறச் சாலைகளுந் தண்ணீர்ப்பந் தருமமைப்பார்"

"காவளர்த்துங் குளந்தொட்டுங் கடப்பாடு வழுவாமல்
மேவினர்க்கு வேண்டுவன மகிழ்ந்தளித்தும் விருந்தளித்தும்
நாவலர்க்கு வளம்பெருக நல்கியுநா னிலத்துள்ளோர்
யாவருக்குந் தவிராத ஈகைவினைத் துறைநின்றார்."

என்று சொல்லி யிருக்கிறார். ஆகவே இத்தனை அறச் செயல்கள் செய்வதற்கு சிறிது வயதாவது ஆகியிருத்தல் வேண்டும். இதை உத்தேசிக்கின் சுமார் 25 வயதளவும் தன் சமயத்திலேயே இருந்து பிறகு இவர் ஜைன மதப் பிரவேசம் செய்திருத்தல் வேண்டும். தற்கால அனுபவத்திலும் கூட பிற மதப் பிரவேசம்

நமது நாட்டில் இந்த வயதில் பெரும்பாலும் ஆவதை ஒத்திடலாம். அந்தப் பருவத்தில் மனம் ஒரு திடமானநிலையில் இருப்பதில்லை என்பது நமது அனுபவம் அல்லவா ?

இனி சமணத்தில் சேர்ந்ததும் அங்கே வெறுமனே இராமல் பெரும்புகழுடன் புத்தர்களை வென்று பிரக்யாதி பெற்றார்.

"அங்கவரு மமண்சமயத் தருங்கலைநூ லானவெலாம்
பொங்குமுணர் வுறப்பயின்றே யந்நெறியிற் புலன்சிறப்பத்
துங்கமுழு வுடற்சமணர் சூழ்ந்துமகிழ் வாரவர்க்குத்
தங்களின்மே லாந் தரும சேனரெனும் பெயர்கொடுத்தார்"

"அத்துறையின் மீக்கூரு மமைதியினு லகலிடத்திற்
சித்தநெறி யறியாத தேரரையும் வாதின்கண்
உய்த்தவுணர் வினில்வென்றே யுலகின்க ணொளியுடைய
வித்தகரா யமண் சமயத் தலைமையினின் மேம்பட்டார்"

என்று சேக்கிழார் வாக்கின்படி அம்மதத்தில் பல செயல்களும் செய்து வெற்றி அடைவதற்குக் குறைந்தது 15 ஆண்டுகளாவது வேண்டியிருக்கும். ஆகவே அப்பர் மீண்டும் சைவரானது அவரது 40-ம் ஆண்டில் இருத்தல் வேண்டும்.

மீண்டும் சைவர் ஆனபிறகு அப்பர் சுவாமிகள் தல யாத்திரை அடிக்கடி செய்து சைவத்தைப் பரவச்செய்தார். சென்ற இடம் எல்லாம் ஆலய வழிபாடு சிறந்தது என்று நிரூபிப்பதற்காகத் தானே உழவாரத்தைக் கையில் கொண்டு புற்பூண்டுகளைத் தன் கைப்பட நீக்கியும் மறைந்துபோன ஆலயங்களைப் புதுப்பிக்கச் செய்தும் இன்னிசையால் கடவுளைத் துதித்துப் பாடல்களை அருளினதும் உலகத்தார் மனதில் வேரூன்றி நின்றன. அதனால் சமணம் கீழடையச் சைவம் மேம்பட்டது.

தலயாத்திரையில் சம்பந்தப் பெருமான் முலைப்பால் ஊட்டப்பெற்றுச் சிவஞானத்துடன் விளங்குவதைக் கேட்டு சீகாழியில் அவரைத் தரிசித்தார். அப்போதுதான் அப்பர் என்ற பெயர் சம்பந்தப் பெருமான் வாக்கால் ஏற்பட்டது. அப்பெயருக்கிணங்க அப்போது மிகுந்த வயதுடையவர் ஆக இருந்தார். சம்பந்தரோடு சிலகாலம்கூட யாத்திரை புரிந்தும் பின் தனியாக

வும் சென்று மறுபடியும் திருப்புகலூரில் சம்பந்தரைச் சந்தித்த னர். இங்கேதான் சிறுத்தொண்டர், நீலநக்கர் முதலிய அடிக ளும் வந்து தரிசித்தனர்.

"பிள்ளையா ரெழுந்தருளப் பெருவியப்பால் வாகீசர்
உள்ளம்மகிழ்ந் தெதிர்கொண்டங் குடனுறையு நாளின்கண்
வள்ளலார் சிறுத்தொண்டர் மற்றவர்பா லெழுந்தருள
எள்ளருஞ்சீர் நீலநக்கர் தாமும் எழுந்தருளினார்"

இவ்வாறு திருப்புகலூரில் இருந்த காலம் சுமார் கி. பி.650-ஆக இருக்கலாம்.

பிறகு சம்பந்தரும் அப்பரும் திருவீழிமிழலையில் நீண்ட காலம் தங்கினார்கள். வேதாரணியத்திற்குச் சென்று அங்கே திருக்கதவு திறக்கச் செய்துவிட்டு, சம்பந்தர் மதுரைக்குச் செல்ல அப்பர் திருவீழிமிழலையில் இருந்தனர். மதுரையில் சம்பந்தர் சமணரை வென்றுகொண்டிருக்கையில் அப்பர் தொண்டைநாடு சென்று காளத்தியும் வடநாட்டு யாத்திரையும் செய்தனர். வெகுதூர தேச யாத்திரை செய்து தளர்ந்த வய தில் வெகு சிரமப்பட்டு நீங்காத ஊக்கத்துடன் கைலையடைந்து சிவனருளால் திருவையாற்றின் பொய்கையை அடைந்தார். பிறகு திருப்பூந்துருத்தி அடைந்து அங்குத் திருமடம் கட்டி அதில் தங்கினார். பிறகு சம்பந்தரை மறுபடியும் சந்தித்தார். இதனிடையில் பல ஆண்டுகள் சென்றிருக்கும். பிறகு தெற் கூடு சென்று மீண்டும் திருப்புகலூர் வந்து அங்கே சிவசாயுச் சியம் அடைந்தார். அக்காலம் கி. பி. 655-ஆக இருக்கலாம். பெரிய புராணத்தில் இவருக்கு வயது குறிக்கப்படாமல்போயின போதிலும் முதிர்ந்த வயதினர் ஆக இருந்தார் என்று அறியக் கிடக்கிறது. சமயாசாரியர்களின் வயதை அறிவிக்கும் ஒரு வெண்பாவின்படி இவருக்கு 81 ஆண்டு உலகவாழ்வாகும். ஆகவே இவர் 574—655-க்கு இடையில் வாழ்ந்திருக்க வேண் டும்.

அப்பர் சுவாமிகளின் சரித்திரத்தில் கண்ட முக்கிய கூறு களுக்கு எல்லாம் அவரது வாக்குகளிலிருந்தே ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன. அவருக்கு ஏற்பட்ட சம்பவங்கள், அவர்

தல விசேடங்கள் அவர் சந்தித்த பெரியார்களின் பெயர்கள் அன்னார்களின் செயல்கள் இவைகள் எல்லாம் அவரது பாடல்களிலிருந்தே ஆராய்ந்து எடுக்கமுடியும். ஆனால் அவர் காலத்து அரசர்கள் பெயர்களைக் குறிக்கும் ஆதாரம் மாத்திரம் குறிக்கவில்லை. பெரிய புராணத்திலும் அரசர்களின் பெயர்களைக்குறிக்கவில்லை. அரசர்கள் லௌகிகப் பேர் வழிகள். ஆதலால் தங்கள் பார்வையில் வரத் தகுதி யுடையவர்கள் அல்லர் என்று விலக்கினர் போலும். எனவே சுவாமிகளின் காலத்தை நிர்ணயிப்பதற்காக இதர குறிப்புகளின் ஆதரவு தேட வேண்டியிருக்கின்றது.

சம்பந்தர் அப்பரின் பிற்காலத்தில் இருந்தவர். ஆதலினாலும் சம்பந்தர் காலம் வாதாபியை சிறுத்தொண்டர் பிடித்த காரணத்தைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப் பெற்றுள்ளதாலும் அப்பர் சுவாமிகளின் காலமும் தெளிவாக நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் அப்பர் சுவாமிகளைப்பற்றி வேறு சில சரித்திர ஆதரவுகளும் உண்டு. அவைகளைக் கவனிப்போம்.

7-வது நூற்றாண்டில் பல்லவர்கள் மிகுந்த செல்வாக்குடன் காஞ்சியில் ஆண்டார்கள். அவர்களில் முன் சொன்ன மகேந்திரன் 600 முதல் 625 வரை ஆண்டான். அவனுக்குப் பிறகு அவன் மகன் நரசிம்ம வர்மன் பட்டத்திற்கு வந்து 660 க்குப் பிந்தியும் ஆண்டனன். அவன் ஆட்சியில் 640 வது ஆண்டில் யுவான் சுவாங் என்ற சீன தேச யாத்திரிகன் இந்திய நாட்டு யாத்திரை புரிந்து வருகையில் பல்லவர் தலைநகரான காஞ்சிக்கு வந்தான். அவன் பௌத்தன். சிலகாலம் காஞ்சியில் தங்கியும் இருந்தனன். அக்காலத்தில் காஞ்சி நகரத்தில் புத்தப் பள்ளிகள் நூற்றுக்கு மேல் இருந்தன வென்றும் பௌத்த சன்னியாசிகள் அனேக ஆயிரம் இருந்தன வென்றும் ஜைன ஆலயங்கள் பல இருந்தன என்றும் தன் நூலில் எழுதியிருக்கிறான். ஆகவே அக்காலத்தில் புத்த மதமும் ஜைன மதமும் மிகவும் பரவி இருந்தனவென நிச்சயமாய்த் தெரிகிறது. அந்த சீன யாத்திரிகன் காஞ்சிக்கு வருவதற்கு முந்தி கனோஜ் நகரத்திற்குச் சென்று அவ்வூர் அரசன் ஹர்ஷனிடம் சிலகாலம் தங்கி

இருந்தனன். அக்கால சரிதம் அச்சீன யாத்திரனுடைய நூலா லும் ஹர்ஷனுடைய சரித்திரம் எழுதிப் பட்டபாணர் என்ற வடமொழிப் புலவராலும் தெரிகிறது. இந்த யாத்திரிகனுக்கு முந்தி 200 ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்த நாட்டிற்கு விஜயம் செய்த பாஹியன் என்ற சீன யாத்திரிகனால் அக்காலத்தில் பௌத்த ஜைன மதங்கள் மிகவும் பிரபலமாய் இருந்தன வென்றும் தெரிகிறது. ஆகவே செல்வாக்கு குறைந்துகொண்டு வந்திருந்த ஜைனமதம் அப்பர், சம்பந்தர் அவதரித்துக் கண்டித்ததினால் மிகவும் கீழடைந்து போயிற்று எனலாம்.

அப்பரால் திருப்பப்பட்ட பல்லவன் திருவதிகையில் குணதரேச்சரம் என்னும் சிவாலயம் கட்டினதாகப் பெரியபுராணம் கூறுகிறது. இவ்வாலயத்தின் சரியான பெயர் குணபரேச்சரம் என்பதாம். குணபரன் என்ற பெயர் மகேந்திரவர்மன் என்ற பல்லவனுடைய ஒரு சிறப்புப் பெயர். இவன் திரிச்சிராப்பள்ளியில் மலைக்குகைக் கோயிலைச் செதுக்கினவன். அவன் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று அடியிற்கண்டபடி திருச்சிராப்பள்ளிக் கோயிலில் காணப்படுகிறது.

குணபர நாமனி ராஜன்யனே னலிங்கேன லிங்கினிக் ஞானம் ப்ரததாஞ் சிராய லோகே விபக்ஷ்ந்ருத்தே: பரர்வருத்தம்.

गुणभर नामनि राजन्यनेन लिङ्गेन लिङ्गिनि ज्ञानम् ।
प्रथताञ्चिराय लोके विपक्षवृत्तेः परावृत्तम् ॥

இவ்வடமொழி சுலோகத்தின் பொருள் என்னவெனில் "லிங்கத்தை வழிபடும் குணபரன் என்னும் பெயரோடு கூடிய அரசன் இந்த லிங்கத்தினால் (பெற்ற) விபக்ஷ விருத்தியிலிருந்து திரும்பிய ஞானம் உலகத்தில் நீண்ட காலம் நிலை நிற்பதாக:" என்பதாம். இதில் கண்ட விபக்ஷவிருத்தி என்பது ஜைன மதமாகும். ஆகவே இதில் குணபரன் என்ற அரசன் ஜைனத்தை விட்டு சைவனானதை இது குறிக்கிறது. இந்த மதமாற்றமானது அப்பர்சுவாமிகளால் அவ்வரசனுக்கு அளிக்கப்பட்டது. இக் கல்வெட்டு அப்பர் ஜீவிய காலத்திலே ஏற்பட்ட தென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

மேலே குறித்திருக்கும் வடமொழி சுலோகம் திருச்சிக் கோட்டைக்கல் குகையில் ஒரு தூணில் உள்ளது. இதற்கு அடுத்த மற்றொரு தூணிலும் அதே குணபரனைக் குறிக்கிறது. இவை இரண்டும் "தென்னிந்திய சாசனங்கள்" என்ற அரசாங்க நூலில் புஸ்தகம் 1 பக்கம் 29ல் 30ல் பதிப்பித்திருக்கிறார்கள். இந்த சுலோகங்களினால் அந்த அரசன் திருச்சிக் கோட்டையில் ஒரு சிவாலயம் கட்டி அதில் ஒரு லிங்கமும் தன் சிலையும் வைத்திருந்ததாகக் கண்டிருக்கிறது* மேலும் அந்த குணபரன் தான் மகேந்திரவர்மன் என்ற பல்லவ அரசன் என்று செங்கல் பட்டு ஜில்லா வல்லத்தில் உள்ள ஒரு குகைக் கோயில் சாசனத்தினால் தெரிகிறது. அக்கல் வெட்டு அடியிற் கண்டவாறு இருக்கிறது.

> "பகாப்பிடுகு லளிதாங்குரன்
> சத்துருமல்லன் குணபரன்
> மயேந்திரப் போத்தரசரு அடியான்
> வயந்தப்பிரி அரெசரு மகன் கந்தசேனன்
> செயிவித்த தேவகுலம்."

இதனால் மகேந்திரப் போத்தரசனுடைய பட்டப் பிருதுகள்: பகாப்பிடுகு, லலிதாங்குரன், சத்துருமல்லன், குணபரன் என்பவை என்று தெரிகின்றன. இக்காரணங்களைக் கொண்டு தான் அப்பருடைய சொல்லுக்கிணங்கி மகேந்திரவர்மன் குணதரேச்சரம் என்ற ஆலயத்தைத் திருவதிகையில் கட்டியிருக்கலாம் என்று ஊகிக்கிறார்கள். அப்பர், சம்பந்தர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டு, பிரபல மாக்கப்பட்ட சைவ சமயமானது பின் பல்லவர்களாலும் பின் அவதரித்த சமயாசாரியர்களாலும் சோழர்களாலும் ஆதரிக்கப்பட்டும் போற்றப்பட்டும் வளர்ந்து வந்தது. (தொடரும்)

சரித்திர நூல்களைக் கற்பதனால் வரும் பயன்

[திரு. தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் B. A.]

பயன் என்பதன் பொருள்—எல்லாக் கல்வியும் பயனுள்ள - முற்காலத்திலிருந்த மனிதருடைய செயல்களும், உலகத்திலுள்ள

பல் வகைப்பட்ட சனங்கள், சாதியார்கள், குலங்கள் என்பவை கள் விருத்தியடைந்தமையையும் அழிவடைந்தமையும் விரித்துக் கூறும் நூல்களைப் படிப்பது உலக வாழ்விற்குப் பெரும்பயன் தருவதாகும்.

பண்டைக்காலத்து நிகழ்ந்த ராஜகாரியத்தைக் கூறுவதே சரித்திர மென்பர். சிலர் - இது சரியன்று; உண்மையாக நோக்கு மிடத்துச் சரித்திரம் முற்காலத்தில் உலகத்து நிகழ்ந்த சமயாபிருத்தி, சனூபிவிருத்தி, தனவிருத்தி, கல்வி விருத்தி, அரசியல் விருத்தி முதலிய சம்பவங்க ளெல்லாவற்றையுங் கூறு வதாகும்.

உலகத்திலிருந்த பெரியோரின் ஜீவ சரிதத்தைக் கூறுவது சரித்திரம் என்பாரும் சிலருளர்.

உலகத்து நிகழும் சம்பவங்களை அடியோடு மாறுவன வன் மையின் சரித்திரங் கற்பது மிக்க பயனுடைத்து முற்காலத்து நிகழ்ந்த சம்பவங்களே அதிகமாய் இக்காலத்தும் நிகழ்கின்றன. ஆகவே அக்காலத்துச் சம்பவங்களின் ஆக்கக் கேடுகளைக் கற்ப தனுல் நாம் அறிவுடையராகின்றேம். சரித்திரக் கல்வி இவ் வாறு நமது அநுபவத்தை விருத்திசெய்து மக்களையும் மற்றவை களையும் பற்றி நாங் கொள்ளும் எண்ணங்களை வலியுறுத்து கின்றது.

கல்வியினுல் வரும்பயன் இருவகைப்படும்—ஒன்று நமது உயிர் வாழ்க்கைக்கு, அன்றேல் உயிர் வாழ்வின் பொருட்டு மேற்கொண்ட தொழிலுக்கு உதவியாவது; மற்ருென்று நமது அந்தக்கரணங்களைத் தொழிற்படுத்தி அவைகளை வலியுறுத்து வது. தக்க முறைப்படி கற்ருல் எல்லாக் கல்வியும்—சரித்திரக் கல்வி ஒன்று மாத்திரமன்று மற்றெவ்வகைப்பட்ட கல்விகளும் நமது அந்தக்கரணங்களை விருத்தி செய்வதற் கேதுவாகும். ஒரு கல்வி ஓரந்தக்கரணத்தையும், மற்ருென்று வேருேரந்தக் கரணத்தையும் வளரச் செய்து வலியுறுத்தி உலக காரியங்களை ஐயந்திரிபின்றி உணருமாறு அவைகளைப் பயிற்றுகின்றன. இங்கே சரித்திரங் கற்பதனுல் வரும் பயனென்று சொல்லப்பட்

டது பெரும்பாலும் நமது உயிர் வாழ்க்கைக்கு உதவியாகும் தன்மையினை. அஃதாவது நமக்கு முன்னிருந்தோருடைய வாழ்வினையும் செயலினையும் நமக்கெடுத்துக்காட்டி இக்காலத் துள்ள மனிதரையும் மற்றவைகளையும உள்ளவாறுணரத் துணை செய்வதனை.

நமது காலத்தில் நிகழும் சம்பவங்களையும் நம்மோடுடாடும் மனிதரையும் பற்றி நாங் கொள்ளும் எண்ணங்கள், நமக்குள்ள விருப்பு வெறுப்புக்களாலும் கண்ணோட்டத்தினாலும், மிகவும் உண்மைக்கு மாறாகவிருக்கும். நெடுங்காலத்துக்கு முன்னிருந்த மனிதரையும் அவர்களுடைய செயலையும் எடுத்துக் கூறும் சரித்திரங்களில் இந்த விருப்பு வெறுப்புக்கள் செல்வதற்கிட மில்லை. அதனால் அவர்களைப்பற்றி நாமடையும் அபிபபிராயம் அதிகம் உண்மைக்கு மாறாக இருக்கமாட்டாது. சரித்திரத்தை முற்காலத்து நிகழ்ந்த ராஜகாரியங்களின் வரலாறென்று ஓராசிரி யர் கூறுவர். சரித்திர நூலார் கூறும் ராஜ காரிய வரலாற்றில் கட்சி பேதங்களாலுண்டாகும் பொய்ம்மையும் பொறாமையும் ஒழிக்கப்பட்டு, மனிதர்களும் அவர்கள் செயல்களும், உள்ளது உள்ளபடி காணப்படும்.

சரித்திரத்தை முற்காலத்து ராஜ காரியங்களின் வரலா றென்று சொல்வது சரியன்று. அது கூறுவது கட்சி பேதங் களின் வரலாறென்று சொல்வது சரியன்று. அது கூறுவது கட்சி பேதங்களின் வரலாறன்று; மக்கட் கூட்டத்தின் வரலாறு. உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்து சரித்திர நூலாசிரியரின் கடமை முன்னிருந்த அரசர்களின் செயலையும் அவர்களின் வைபவங் களையும், அவர் பொருத போர்களையும், கூறுவதன்று; பின்னை யென்னை யெனின் முன்னிருந்த மனிதரின் வாழ்வையும், செயலை யும், கல்வி, செல்வம், சமயம், ஜனசம்சர்க்கம், கைத் தொழில், சில்பம் முதலியவைகளில் அவர்களடைந்த விருத்தியையும் எடுத்து விளங்கக் காட்டுவதேயாம். சரித்திரத்தைக் கல்வி கேள்வி வீரம் முதலியவற்றால் பெரியோரின் சரிதம் என்று கூறுவதும் சரியன்று. சரித்திரம் இப்பெரியோர்களின் சரித் திரத்தை மாத்திரமன்று, ஆதி தொட்டு உலகத்து நிகழ்ந்த

ஒழுக்க வழக்கங்களை எல்லாம் உள்ளது உள்ளபடி கூறவேண்டும்.

இவ்விதமாக எழுதப்பட்ட சரித்திர நூல்களைக் கற்பதனால் பெரும் பயனுண்டு. மக்கள் படும் வருத்தங்களும் துன்பங்களும் ஆசைகளும் முதலாகிய உலக வாழ்க்கையில் நிகழும் சம்பவங்கள் காலத்துக்குக் காலம் மாறுவனவல்ல. முற்காலத்தில் நிகழ்ந்தவைகளே பிற்காலத்தும் நிகழுகின்றன. அவைகளின் ஆக்கக் கேடுகளால் நாம் இக்காலத்துச் சம்பவங்களின் ஆக்கக் கேடுகளை யறிந்து கொள்ளலாம். இந்தவிதமாக சரித்திர நூல்களை நாம் சரியாக ஆராய்வோமாயின் அவை நமக்கு எரிச்சலோடும் மயக்கத்தோடும் சேராத பெரியதோருண்மை யநுபவத்தைப் பயக்கும். அநுபவம் இயற்கையிற் கொடிதாயினும் சரித்திர வாராய்ச்சியால் வருவது அத்தன்மைத் தன்று; அது கொடுமை தினையளவுமின்றி அறிவு பனையளவாயிருக்கும். பிறரடைந்த கஷ்ட நஷ்டங்களால் நாம் பேரிலாப மடைகின்றோம். உலகத்தில் நமக்கு முன் சென்றோருடைய அடிச் சுவடுகள் நமக்கு வழி காட்டிகளாக நின்று நம்மைப் பள்ளத்தில் வீழாமலும் மேட்டிலேறாமலும் விலக்குகின்றன. மனிதருடைய இயற்கை முன்னிருந்ததற்கு இப்போது சிறிதும் மாறுபடவில்லை. காலம் பலவிதமாக மாறுபாடடைய அதனோடு விகற்பமடையாது எப்போதும் ஓரியல்பா யிருப்பது அது வொன்றே. ஆகலான் முற்காலத்து நடந்த செயல்களிலிருந்தும் வர்த்தமான காரியங்களோடு பெரிதும் வேறுபாடில்லாத காரியங்களிலிருந்தும் இப்போதுள்ள நமது காரியங்களை நடத்தும் முறையை நாம் கற்றுக் கொள்ளலாம். முற்காலத்து வரலாறு கூறும் சரித்திரவாராய்ச்சியால் இப்போதுள்ள காரியங்களில் கணிகமாய் அவ்வப்போது நிகழ்வனவற்றினின்றும் நிலையுதலுடையவாயவற்றிற் கெப்போது மியல்பாயுள்ளவைகளை வேறு படுத்துணரலாம். உதாரணமாக முற்காலத்திருந்த கலாசாலைகளின் வரலாற்றையும் தேசங்கள் தோறும் அவைகளின் விருத்தியையும் தன்மையையும் மாற்றுதல் செய்தவைகளையும் இடையில் அழிவுறாது நிலைத்தவற்றின் சித்திக்குக் காரணமா

யிருந்தவைகளையும், இடையில் அழிவுறாது நிலைத்தவற்றின் சித்திக்குக் காரணமாயிருந்தவைகளையும், அவைகளடைந்த சித்தியின் தன்மையையும் கற்றறிதல் அவ்விதமான புதியதொரு கலாசாலை ஸ்தாபிப்பதற்கு இன்றியமையாத துணையாயிருக்கும். இனி, பேர்போன பிராஞ்சு தேசக் கலகத்திலிருந்து Burke முதலிய பெரும் புலவர்கள் எத்துணை புத்தி மதிகள் எடுத்துக் கூறினர். அத்தகையோர் துணையைக் கொண்டு வேறு மொரு பெரிய சம்பவத்தின் காரண காரியங்களைக் கற்றுணர்தல் பெரும்பயன்றராது போகாது. பிராஞ்சுக் கலகத்தால் நாம் அறிந்து கொண்டன பல; அவற்றின் உணர்ச்சி இக்காலத்திற் கின்றியமையாதது. அவற்றை யறிய வேண்டியோர் அவற்றினை யறியாது கழித்தல் அவர்க்குப் பெருங்கேடு பயக்கும்.

நையாண்டி

[திருக் கபசம் எழுதியது]

"அரஞ்செய விரும்பு"

பூச்சாண்டிகளும் பேச்சாண்டிகளும் விலவிலத்து நடுங்கிப் போகும்படிச் செய்த என்னுடைய அருமைக் குருவாகிய பெரிய நையாண்டி, ஒரு நாள் என்னை நோக்கி, "அரஞ்செய விரும்பு" என்று சொல்லி, இந்த வாக்கியத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி கட்டளை யிட்டார். அவருடைய கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, இரவு பகலாய் அவர் சொன்ன வாக்கியத்தைப்பற்றி யோசனை செய்து பார்த்தேன். ஆனால் நான் சிந்தித்து அறிந்த விஷயங்களை என்னுடைய குருவுக்குச் சொல்லுமுன் அவர் இறந்துவிட்டார். ஆகையால் நான் ஆராய்ந்து கண்ட அரிய உண்மைகளைச் சேர்த்து ஒரு புஸ்தகமாக இப்பொழுதுதான் எழுதி முடித்திருக்கிறேன். இதைப் பற்றி இப்பொழுது பேசவேண்டிய அவசியம் என்னவென்று கேட்பீர்களாயின், சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். நமது நாட்

டிலே தற்காலத்தில் உயர்ந்த கல்வி என்று கருதப்படும் ஆங்கிலக் கல்வி கற்றுத் தேர்ந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் காசுக்குதவாத பண்டங்களா யிருக்கிறார்கள். காணக்கிடையாத தங்கங்களா யிருப்பார்களென்று எண்ணித் தாய் தந்தையர் பட்டினி கிடந்து படிக்க வைத்த பிள்ளைகளெல்லாம் காசுக்குதவாத பண்டங்களாய்ப் போனார்கள். இவர்களில் எத்தனையோ பேர் பி. ஏ. பட்டம் பெற்றவர்களா யிருக்கிறார்கள். அதனால் என்ன பயன்? இவர்களுக்குச் சிறிதேனும் உலக அறிவு இல்லை; அனுபவமுங் கிடையாது. புஸ்தகப்படிப்பு என்னத்திற்குதவும்? "அதிகப் படிப்பு உடலுக்குச் சலிப்பு" என்றார் ஒருவர். அதிகப் படிப்பினால் சலிப்பு மாத்திரமன்றி, வலிப்பு வருவதுமுண்டு. இந்த வலிப்பு எப்படிப்பட்ட தென்பதை இப்பொழுது சொல்ல வேண்டியதில்லை. பி. ஏ. படித்தவர் பலர் பிழைப்பில்லாமல் திண்டாடுகிறார்கள். "பி. ஏ. என்று எழுத்துக்களுக்கு என்ன அர்த்தம்?" என்று ஒருவர் என்னைக் கேட்டார். "பி. ஏ. என்றால் பிழைக்க ஏலாதவன்" என்று நான் பதிலுரைத்தேன். நான் சொன்னது சரி என்று என்னைக் கேட்டவர் ஒப்புக்கொண்டார்.

இப்பொழுது கொஞ்ச நாளாய்த் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகமொன்று திரிச்சிராப்பள்ளியில் ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்று பேச்சு நடந்து வருகிறது. பல கலைகள் கற்பிக்கும் ஒரு பள்ளியைத் திரிச்சினாப்பள்ளியில் ஸ்தாபிப்பது மிகுந்த பொருத்தமாய்த்தான் தோன்றுகிறது. ஆனால், எந்தப் பல்கலைக் கழகமாயிருந்தாலும், பிழைக்க ஏலாத பேர் வழிகளை உண்டாக்குவதாயிருந்தால், அந்தப் பல்கலைக் கழகம் நமக்கு வேண்டாம். பிழை நிறைந்த கல்வி கற்று மக்கள் பிழைக்க வழியில்லாமல் தவிக்கின்றார்கள். இவர்களில் பலருக்குக் கலப்பை என்றால் என்ன, கவலை என்றால் என்ன என்பதே தெரியாது. கலப்பை என்றால், "அது என்ன பை?" என்று கேட்கிறார்கள். மனக்கவலையன்றி வேறு கவலை இவர்களுக்குத் தெரியாது. இப்பேர்ப்பட்ட மக்களின் ஸ்திதியைக்கண்டு இரங்கி, 'அரஞ்சேய விரும்பு' என்னும் புஸ்தகத்தை எழுதியிருக்கிறேன்.

நம்முடைய நாடு இப்பொழுது இருக்கும் நிலையில், தொழிற்கல்விதான் முக்கியமாய் வேண்டும் என்று எல்லோரும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். ஆகையால் அரம் முதலிய ஆயுதங்களைக் குறைவின்றிச் செய்வதற்கு எந்த விதமான இரும்பு வேண்டும். அந்த இரும்பை எப்படிப் பக்குவப்படுத்த வேண்டும் என்பதைப்பற்றி எல்லாம் 'அரஞ் செய இரும்பு' என்னும் புஸ்தகத்தில் விசித்திரமாகவும் விஸ்தாரமாகவுங் கூறி யிருக்கிறேன். ஆயுதங்கள் செய்யக் கற்றுக்கொள்வது நம்முடைய முதற் கடமை. ஆயுதங்களில் 'அரம்' என்பது, செய்யக் கற்றுக்கொள்வதற்கு அவ்வளவு கஷ்டமானதன்று. அரம் என்றால் அறுக்குங் கருவி என்று பொருள். அரன் என்று சிவபெருமானுக்குப் பெயர் இருப்பது எதுபற்றி என்று தெரியுமா? அடியாருடைய பாவங்களை அறுப்பவன் என்ற பொருள் பற்றி. அரி என்ற பெயருக்கும் அதுவே பொருள். ஆகையால் அரம் என்ற ஆயுதம் பாற்கடல் பள்ளியாகிய பரந்தாமனோடும், கைலை மலையாளியாகிய பரமசிவனுடனும் ஒன்றாக வைத்துப் பேசக் கூடிய பெருமையை யுடையது. அரஞ் செய்யக் கற்றுக்கொண்டால், நம்முடைய பிழைகள், குற்றங்கள், தவறுகள் எல்லாம் அறுந்துபோகும். ஆகையால் ஆத்திச்சூடியில், 'அறஞ் செய விரும்பு' என்ற வாக்கியம் எப்படி முதலில் இருக்கிறதோ, அப்படியே 'அரஞ் செய இரும்பு' என்ற என்னுடைய புஸ்தகம் எல்லா புஸ்தகங்களிலும் முதலாயிருக்கிறது. இதில் இரும்பை உருக்குவதைப்பற்றி வெகு உருக்கமாகவும், இரும்புக்குச் சுருக்குக் கொடுப்பதைப்பற்றிச் சுருக்கமாகவும், இரும்பைக் காய்ச்சுவதைப்பற்றிப் பேசும்போது படிப்போருடைய மனம் கொழுந்துவிட்டு எரியும்படியாகவும் எழுதியிருக்கிறேன். இதைப் படிப்பவர்களுடைய தலை இரும்பாகிவிடும் என்று கூடப் பயப்படும்படியான அவ்வளவு சங்கதிகள் இருக்கின்றன. இரும்பைப்பற்றிப் பல நூல்களில் சொல்லியிருக்கிறதை எல்லாம் ஒன்றாய்த் திரட்டிச் சம்மட்டி கொண்டு அடித்து விரித்ததுபோல் விரித்திருக்கிறேன். இன்னும் விரிக்க இடம் போதாது. கிரந்த கர்த்தாவாகிய நானே இந்தப் புத்தகத்தின்

பெருமையைப் பற்றிப் பேசுவது நன்றாயில்லை. அதிகமாய்ப் பேச என் மனம் நாணுகிறது. எனக்கு எவ்வளவு நாணயமிருக்கிறதோ அவ்வளவு நாணமும் உண்டு. ஆனால், ஒருவன் எப்பேர்ப்பட்ட இரும்புத் தலையனானாலும் நான் எழுதிய புஸ்தகத்தைப் படித்துக் கொஞ்சம் கையிருப்புத் தேடிக்கொள்ளலாம். இரும்பு இல்லாமல் இருப்பு வராது. வெள்ளைக்காரருடன் நமக்குச் சரி இருப்பு வேண்டுமானால், இரும்பு வேலையை உடனே ஆரம்பிக்க வேண்டும். இதை யறியாமல், சுயராஜ்ஜியக் கக்ஷிக்காரர், சுயேச்சைக் கக்ஷிக்காரர், ஜஸ்டிஸ் கக்ஷிக்காரர், ஆகிய எல்லோரும் சட்ட சபையில் இருப்பைத் தேடிக்கொண்டார்கள். சட்ட சபையில் இருப்புக் கிடைத்துவிட்டால் குடியிருப்பு உயர்ந்துவிடுமோ? ஒருகாலும் இல்லை.

நாடு செழித்து, நகரங்கள் தழைத்து, மக்கள் பிழைக்க வேண்டுமானால் சும்மா படிப்பதை விட்டு இரும்படிப்பதைத் தொடங்கவேண்டும். —தமிழ்நாடு

சிவஞான போதக்கருத்து

இரண்டாவது சூத்திரம்

இரண்டாவது அதிகரணம்

[திரு. M. V. நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்கள் B A.]

.(முன் ௬௬அ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

58. சூத்திரத்திற் கூறியபடி இரண்டாவது அதிகரணம் மேற்கோள் "ஆணையின் இருவினையின்" என்பது. ஆசிரியர் அதனைச் சிறிது விரித்து "இனி இவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வன் ஆணையில் வரும் என்று கூறுகின்றார்.

59. ஆசிரியர் முதலாவது அதிகரணத்தில் முதல்வன் உயிரின் பொருட்டு ஐந்தொழில் செய்யுங்கால் மூவகை நிலைகளை உடையவனாகின்றான் எனக் கூறி இரண்டாவது அதிகரணத்தில் அவ்வாறு ஐந்தொழில் செய்யும் நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வன் உயிர் செய்த இருவினையையும் அந்த இருவினையை உயிருக்குக் கூட்டுவிக்கும் தனது மறைப்பு வலியையும் துணைக்

காரணங்களாகக் கொண்டு செய்கின்றான் என்று கூறுகின்றார். அதிகரண இயைபு இதனால் விளங்கும்.

60 மேற்கோள்களிலுள்ள சொற்கள் விளக்கம். "இவ் வான்மாக்களுக்கு', என்பது இவ்வுயிர்களுக்கு. இருவினை உயிர் களுக்கே என்பது தெளிவாய் அறியக் கிடந்த தொன்றாயினும் இருவினை ஈட்டுதலும் நுகர்தலும் புத்திதத்துவத்திற்கே அல்லா மல் உயிர்களுக்கு இல்லை எனக் கூறும் சாங்கியர் கொள்கையை யும் உடலுக்கே என்று கூறும் உலோகாயதர் கொள்கையையும் மறுத்து அவ்வையங்களை நீக்குதற் பொருட்டு ஆசிரியர் "இவ் வான்மாக்களுக்கு" என்று வெளிப்படையாகக் கூறினார். இரு வினை என்பது நல்வினை தீவினை. வினை என்பது செயல். அஃது இங்கே செயலின் விளைவை (result of action) க் குறிக்கிறது. நல்வினை அறத்தையும் தீவினை மறத்தையுங் குறிக்கின்றன. இருவினை என்பது அறம் மறங்கள் (புண்ணிய பாவங்கள்) ஆகும். இருவினை முதல்வன் ஆணையில் வருதல் என்பது முதல் வன் உயிர்கள் செய்த அறம் மறங்களை அறிந்து அவ்வறம் மறங் களின் பலன்களாகிய இன்ப துன்பங்களை நுகர்தற்கு ஏற்றதா யுள்ள உடல் முதலியவைகளைப் படைத்து அவற்றில் அவ்வுயிர் கள் பொருந்துமாறு செய்தல் ஆகும்.

61. வினை உண்டாகும் முறைமையும் அதன் பாகுபாடு களும்: வினையானது மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்து வம், கலை என்னும் ஆறு அத்துவாக்கள் (வழிகள்) இடமாக உள் ளம் நா உடல்களால் (மனம் வாக்குக் காயங்களால்) செய்யப் படுவது. ஒருவன் தனது உள்ளத்தால் பிறருக்கு நல்லன நினைத் தலும் வேட்டலும் உள்ளத்தாற் செய்யும் நல்வினையாம்; தனது நாவால் பிறருக்கு இன்னுரை பகர்தலும் உண்மை உரைத்தல் முதலியன செய்தலும் நாவினாற் செய்யும் நல்வினையாம்; தனது உடல் முயற்சியால் பிறருக்கு நல்லுதவி புரிதல் உடலாற் செய் யும் நல்வினையாம். அவ்வாறே அவன் தனது உள்ளத்தாற் பிற ருக்குத் தீயன நினைத்தலும் வேட்டலும் உள்ளத்தாற் செய்யும் தீவினையாம்; தனது நாவால் பொய்யுரை பகர்தலும் கொடுஞ்

சொற் சொல்லுதல் முதலியனவும் நாவாற் செய்யும் தீவினையாம்; தனது உடல் முயற்சியால் பிறருக்குக் கேடு செய்தல் உடலாற் செய்யும் தீவினையாம். இவ்வாறு அவன் உள்ளம் நா உடல்களால் நினைவு வேட்கை செயல்களாகச் செய்யும் நற்செயல்கள் தீய செயல்கள் ஆகிய நல்வினை தீவினை (இருவினை)கள். பருமையாய் (தூலமாய்)த் தெரியும்படியாயுள்ளன. இந்த இருவினை இனி வரும் பிறவியிற் பலனைக் கொடுத்தலால் வருவினை (ஆகாமியம்) என்று கூறப்படும். இந்த வருவினையாகிய நற் செயல் தீச் செயல்கள் செய்யப்பட்டவுடனே பருமை நிலையில் அழிந்து மறைந்து நுண்ணியவினை (சூக்குமகன்மம)யை அடைந்து அது பயன்படுங் காலம்வரை புத்தி தத்துவம் பற்றுக்கோடாக மாயையிற் கிடக்கின்றது. எந்த அறவினையும் ஒருவனுடைய சத்துவ குணம் மேலிட்ட புத்தியிற் றுணியப்பட்டுப் பின் செய்யப் படுகின்றது; மறவினையானது அவனுடைய ராசத தாமத குணங்கள் மேலிட்ட புத்தியிற் றுணியப்பட்டு செய்யப்படு கின்றது. வினையீட்டத்துக்குப் புத்தி தத்துவமே இடமாயுள் ளது. அழிப்புக் காலத்தில் புத்தி தத்துவ மழிந்து மாயையி லொடுங்கும்பொழுது வினையும் அம்மாயையைப் பற்றிக்கொண்டு நின்று மீளப்படைப்புண்டாகுங் காலத்தில் உடல் முதலியவற் றிற்கு ஏதுவாய் வரும். புத்திதத்துவம் இல்லையாயின் வினை ஈட் டமும் ஈட்டப்பட்ட வினை நுகர்தலும் இல்லனவாய் விடும். இவ்வாறு பயன்படும் வரையும் புத்திதத்துவம் பற்றுக் கோடாக மாயையில் நுண்ணிய நிலையிற் கிடக்கும் நல்வினை தீவினை (நற் செயல் தீயசெயல்கள்) அறம் மறங்கள் (புண்ணிய பாவங்கள்) ஆக மாறுகின்றன. ஒருவனாற் பல பிறவிகளில் ஈட்டப்பட்டு மாயையிற் கட்டுண்டு தொகுதியாய்க் கிடக்கும் அறம் மறங்கள் தொகுவினை (சஞ்சிதவினை) என்று கூறப்படும். இவ்வாறு திரண்டுதொகுத்த (சேர்த்த) இருவினையிலே பக்குவப்பட்டு ஒரு பிறவியிலே நுகர்தற்குத் தகுதியாயுள்ள வினைப்பகுதியானது நுகர்வினை (பிராரத்தவினை) என்று கூறப்படும். இந்த நுகர்வினை யின் பயனே உலகில் நுகரப்படும் இன்ப துன்பங்கள். நுகர் வினையை நுகர்தற்கு ஏற்ற ஓருடல் முதலிய கருவிகளுடன் ஒரு

வன் உலகில் வந்து பிறக்கின்றான். எடுத்த உடலில் வினைக்குத் தக்கவாறு இன்பதுன்பங்கள் வந்து பொருந்துதல் மிக நுண்ணி தாய் (அதிசூக்குமமாய்) இருக்கும். ஒருவன்தான் உள்ளம் நா உடல்களாற் பருமை நிலையிற் செய்த நற்செயல் தீச்செயல்கள் என்னும் வருவினையானது பின் அவன் அவைகளை உள்ளத்தி லெண்ணி (மனதில் சிந்தித்து) புத்தியில் துணிந்து (நிச்சயித்து) அறிந்த அறிவினாலே நுண்ணிய நிலையில் அறம் மறங்கள் ஆக மாறி முன் இவ்வாறு சேர்ந்து புத்தி தத்துவத்திற் கட்டுண்டு கிடக்கின்ற அறம் மறங்களுடன் ஒன்று சேர்ந்து தொகுவினை (சஞ்சிதவினை) என்று பெயர் பெறுகின்றது. இந்தத் தொகு வினையாகிய அறம் மறங்களிற் பக்குவப்பட்டு ஒருடலில் நுகர் தற்கு ஏற்றதாயுள்ள வினைப் பகுதி நுகர்வினை (பிரார்த்தவினை) எனப் பெயர் பெற்று அவன் முயற்சியால் உலகிற் செய்யும் நற் செயல் தீச்செயல்களின் வழியே இன்பதுன்பங்களாக வந்து பொருந்துகின்றன.

இதனால் ஒருவன் உலகில் அடையும் இன்ப துன்பங் களுக்கு அவன் முன் செய்த நற்செயல் தீச் செயல்களே காரண மாயுள்ளன என்பதும் அந்த நற்செயல் தீச் செயல்களின் பயனை அவன் நுகர்தல் தப்பாது என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

62 வினை நுகரப்படும் காலவரிசை பொதுவாக ஒரு வன் ஒரு பிறவியிலே செய்த வினையின் பயனை பின் வரும் பிறவிகளில் நுகர்வான். நல்வினையையாவது தீவி னையையாவது ஒருவன் ஒரு பிறவியிலே மிக ஏற்றமாகச் செய் வானானால் அவ்வினையின் பயன் அவனுக்கு அதே பிறவியில் வரு

(ஆகாமியம் சஞ்சிதம் பிராரத்தம் என்பன வடமொழிச் சொற் கள். ஆகாமியம் வருதல் என்று பொருள்படும். ஆகம என்ற அடிச் சொல்லிலிருந்து வந்தமையால் வருவினை என்று தமிழில் குறிக்கப்பட் டது. சஞ்சிதம், தொகுத்தல் (To collect) என்று பொருள்படும் (சஞ்சி) என்ற அடிசொல்லிலிருந்து வந்தமையால் தொகுவினை என்று தமிழில் குறிக்கப்பட்டது. திரள்வினை என்றும் சொல்லலாம் பிரார்த்தம் தொடங்குதல் என்று பொருள்படும் (ப்ராரப்) என்ற அடிசொல்லி லிருந்து வந்தமையால் நுகர்வினை (அதாவது நுகரத்தொடங்கும் வினைஎன்று குறிக்கப்பட்டது.) துய்வினை என்றும் சொல்லலாம்.

தலுமுண்டு. "முன்னைச் செய்வினை யிம்மையில் வந்து மூடு மாதலின்" என்றும் "குற்றொருவரைக் கூறை கொண்டு கொலை கள் சூழ்ந்த களவெலாஞ்—செற்றொருவரைச் செய்த தீமை யிம்மையே வருந்திண்ணமே" என்றும் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமி கள் திருப்புறம்பியம் தேவாரப்பதிகத்தில் கூறியிருத்தல் காண்க. வினை செய்யப்பட்ட கால வரிசையில் அதன் பயன் நுகரப்படும் என்றும் முறைமையில்லை. ஓரே காலத்தில் விதைத்த பனை வித்தும் கீரை வித்தும் முறையே பின்னுகவும் முன்னுகவும் பலன் தருதல் போல முன் செய்த வினை பின்னேயும் பின் செய்த வினை முன்னேயும் பலன் தருதலுமுண்டு.

63. வினையானது முதலாவது உயிருக்கு எப்படி வந்தது? என்ற கேள்வி அடிக்கடி கேட்கப்படுகின்றது. முன் 20 வது பத்தியிற் கூறியபடி வினையினது இருப்பு அநாதி அன்றி அஃது உயிரினிடத்திற் பற்றியது அநாதியாகாது. வினை மாயை இரண் டும் ஆணவமலம் நீக்கத்தின் பொருட்டு முதல்வன் ஆணையால் உயிரை இடையே வந்து பற்றுவனவாயுள்ளன. உயிரை உடல் பொருந்தும் பொழுது வினையுமுடன் தோன்றும்.

64. வினை நுகரப்படுமாறும் புதியவினை உண்டாகுமாறும் முன்னே கூறியபடி ஒருவன் அவன் எடுக்கும் பிறவியில் நுகர் தற்கேற்ற இருவினையுடன் ஒருடலிற் கூட்டப்படுகின்றுன். அவன் இந்த உடலோடு உலகில் வாழுங்கால் தனது நுகர்வினை (பிராரத்த வினை) நுகர்தற்குத் துணையாயுள்ள முயற்சியைச் செய்கின்றுன். முயற்சியின்றி வினை, நுகரப்படமாட்டாது. ஒரு உழவன் அடையும் பலனுக்கு அவன் விதைக்கும்விதையின் வீரியமும் அவன் செய் தொழிலும் காரணமாயிருக்கின்றன. விதை வீரியமுடையதாயிருந்தாலும் அதனை நிலத்தில் விதைத்த பின் உழவன் தக்க முயற்சி செய்தாலொழிய பலனை அடையா ததுபோல ஒருவனுக்கு நல்வினை யிருந்தாலும் அவன் முயற்சி செய்யாவிட்டால் அவ்வினையின் பலனை அடையமாட்டான் வினை விதையின் வீரியம் போலும், உழவன் முயற்சி வினையை உடையவன் முயற்சி போலும். வினையுடன் முயற்சியும் சேர்ந்தே ஒருவனுக்குப் பலன் கொடுக்கின்றது. வினையின் வலியைத் தக்க

முயற்சியால் மாற்றுதலும் கூடும். எல்லாம் தலை எழுத்துப்படி நடக்கும் என்கிற கொள்கை (Fabalism) சைவ சித்தாந்தத்துக்குப் பொருந்தாதது. அவ்வாறு ஒருவன் முயற்சி செய்யும் பொழுது அவனுடைய நுகர்வினை அறம் மறங்கள் அவனுக்கு இன்ப துன்பங்களைக் கொடுக்கின்றன. புதையற்பொருள்கள் கிட்டுதல், இடிவிழுதல் போலனவாகிய இன்ப துன்பங்கள் சிறு முயற்சியின் வழியாய் வந்து சேர்தலுமுண்டு. இந்த இன்ப துன்பங்களை அவன் யான் எனது என்னும் அகப்பற்று புறப்பற்றுக்களுடன் விருப்பு வெறுப்புக்களோடு நுகரும்பொழுது மேலைப்பிறவிக்குக் காரணமாயுள்ள வருவினை (ஆகாமியவினை) உண்டாகின்றது. ஆகவே யாதாவது ஒரு வினை நுகரப்படுதலினால் கழிந்துபோதலின்று. இந்த வருவினை (ஆகாமியவினை) முன் கூறியபடி தொகுவினை (சஞ்சிதவினை) யுடன் சேர்ந்து ஒன்றாய்த் தொகுவினையிலிருந்து பக்குவப்பட்ட வினைப்பகுதியாகிய நுகர்வினை (பிராரர்த்தவினை) யாக அடுத்த பிறவியில் வருகின்றது. இவ்வாறு பிறவிதோறும் உயிருக்கு வினை மாறி மாறி வருகின்றது. வினை மாறி மாறி மேலுக்குமேல் வராமல் பலனைக் கொடாமல் நிற்பது எப்படி என்னில் அது உண்மை யியலிற் கூறப்படும். ஆனால் பொது இயலுக்கு உரிய உலக நெறியில் பிறவிதோறும் உண்டாகும் அநுபவ அறிவால் நல்வினை ஏறியும் தீவினை குறைந்தும் வரும். இந்த நுகர்வினைகள் ஆதிதெய்வீகம் ஆதியாத்மிகம் ஆதிபௌதிகம் என்னும் மூவகை வழியில் நுகரப்படும். ஆதிதெய்வீக துன்பங்கள் தெய்வங் காரணமாகக் கொண்டு வருவன ஆகும். அவை பிறவித் துன்பம் இறப்புத் துன்பம், நரை திரை, மூப்பு முதலியவற்றால் வரும் துன்பம் முதலியன. ஆதியாத்மிக துன்பங்கள் உயிரோடு கூடிய உடலால் வருவன. அவை உடலில் வரும் நோய்த் துன்பம்; மன்னரால் வரும் துன்பம் முதலியன. ஆதிபௌதீகத் துன்பங்கள் உடல் வாயிலாய் வருவன. அவை மழை காற்று இடி மின்னல் முதலியவற்றால் வரும் துன்பங்கள். இவ்வாறே இன்பங்களும் இம்மூன்று வழிகளிலும் உண்டாகும்.

(தொடரும்.)

திருஞான சம்பந்தர் — செந்தமிழ் நாடகம்

[திரு. S. முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளையவர்கள்]

(௩௱௪௰-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

திருஞான சம்பந்தர்:—மன்னவ, மனம் வெறுக்க! வெகுளுதல் ஒழிக! எப்படியும் நன்னெறிப்படுத்தப் பார்ப்போம். நன்றாகக் கற்றிருந்தும், பொறாமையால், தங்களையும் மறந்தன்றோ பேசுகின்றார். அவர்கள் நிலை கண்டு நாம் இரங்க வேண்டுமேயன்றி, வேறென் செய்வது?

அமணர்களை நோக்கி

அன்பர்களே,

இன்னும் உங்கள் விருப்பம் எதுவோ, அதுவே செய்வோம். மனங் கலங்காதீர்கள். ஆர அமரச் செய்வோம். மனதிலுள்ள பொறாமையை விட்டு விடுங்கள். சொல்லுங்கள் உங்கள் எண்ணம்.

அமணர்கள்:—எங்களுக்கென்ன மனக்கலக்கம். என்ன நாங்கள் தோற்றுவிட்டோம். போகட்டும், இன்னும் ஒரு முறை வாது செய்வோம்.

அமணர்கள்:—நாமிருவரும், நம் நம் பொருளுண்மை ஏட்டில் எழுதி, ஓடும் நீராற்றில் இடவேண்டும். ஒழுக்கொடு செல்வது நற்பொருளன்று. எதிரேறிச் செல்லும் ஏடே வெற்றி யுற்றதாகும்.

திருஞானசம்பந்தர்:—நன்று. அவ்வாறே செய்வோம். நீங்கள் எவ்வாறாயினும் மேலேற வேண்டுமென்பதே என் நோக்கம்.

(அமைச்சனார் விரைவில் இவர்கள் நடுவே வந்து நின்று)

குலச்சிறையார்:—(அமணரை நோக்கி) ஐயா,

ஏதாவது ஒரு உடன்படிக்கை செய்துதான், இந்த வாது நிகழ்த்தவேண்டும். ஒன்றுமில்லாது, சும்மா சும்மா இப்படிச் செய்துகொண் டிருந்தால தெளிவு தான் எப்போ ஆகும்?

அமணர்கள்:—(குலச்சிறையாரை நோக்கி வெகுளியோடு)

ஏ! அறமிலி!

நீ ஏன் கேட்பது? இதோ வேந்தன் இருக்கின்றான்.

உரியது புரிவான். நாங்கள் வாதில் தோற்றால், அவனே உங்களைக் கழுவில் ஏற்றுவன. நீ பேசாது போ.

மன்னவர்:—(வெகுண்டு கூறும் அமணரை நோக்கி)
முடத்தெங்கனையீர்,

வெகுளற்க, சிறிது நினைத்துக்கூறுங்கள். "எண்ணித் துணிவது கருமம்" என்பது மறவற்க. நீங்கள் சீற்றத்தால் இவ்வாறு சொல்லுகின்றீர்கள். மன ஒருமையுற்று, இருந்து, சொல்லுங்கள். (சிறிது நேரங் கழித்து) என்ன உங்கள் எண்ணம்? நீங்கள் சொல்லியபடிதானு? தோற்றால், உங்களைக் கழுவேற்ற வேண்டுவதுதானே? நீங்கள் எப்படியும் வெற்றி பெற்று விடுவீர்கள். இதுவரை தோல்வி இல்லைதானே—

அமணர்கள்:—நாங்கள் சொன்ன சொல் மாற்றுவதன்று. ஒரு சொல்லாளர்கள். இந்தச் சைவர்கள்போல் நிலைமாறல் எங்கட்கில்லை.

மன்னர்:—சரி: பின், எழுங்கள் யாவரும் ஆற்றங்கரை செல்லுவோம்.

ஆறும் அங்கம் ஆறுங்காட்சி:

இடம் :—வைகையாற்றங்கரை.

காலம் :—மாலைப்போது.

நடர் :—மன்னவர், திருஞான சம்பந்தர், மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையார், சிவனடியார்கள், ஊரார்கள், அயலூருள்ளார்கள் முதலியோர்.

திருஞான சம்பந்தர் முத்துச்சிவிகையிலும், மன்னர் குதிரைமீதும், மற்றும் அம்மையார், அமைச்சர் முதலியோர் தத்தம் ஊர்திகளில் ஆற்றங்கரை வந்து நெருங்கினர். ஊர் முழுவதும் மிக்க ஆத்திரத்தோடு வந்து குழுமினர்.

மன்னவர் :—(அமணரை நோக்கி).

அறமறையும் அமணரே,

இது மாரிகால மாதலால், வைகையிலும், பெருக்கு மிகுதியாகத் தானிருக்கின்றது. உங்கள் விருப்பமும், இப்படி நீர் ஓட்டமாக இருக்க வேண்டும் என்பது தானே. நல்லது நீங்

கள் விதித்தபடி உங்கள் ஏட்டை முதலில் இவ்வோட்ட நீரில் விடுங்கள்.

அமணர்கள் :—அப்படியே செய்கின்றோம். (என்று "அத்தி நாத்தி" - எழுதி - விரைவாய் ஓடுகின்ற நீரைக்கண்டும் - ஆசையால் விட்டார்கள். உடனே அந்த ஏடு நீரொழுக் கொடு விரைந்து கடல் நோக்கிச் சென்றது.

மற்றும் அமணர்களை நோக்கி

அடிகளே, என்னே, நம் ஏடுகள் இவ்வாறு ஓடுகின்றன. ஓடிச்சென்று பிடித்தாவது வருவோம். மூல ஏடுகளையல்லவோ இப்படி ஆற்றில் விட்டு விட்டோம். வாருங்கள் ஓடிச்சென்று எப்படியும் பிடிப்போம். (கைக்கெட்டாது - பின் கண்ணுக்குத் தென்படாது ஓடி விட்டது.)

அமணர்களுள் ஒருவர் :—அடிகளே, இனி என் செய்வது ? நாம் ஓடுவது முறையன்று. நாமே, முன் சூழ்வும் சொல்லி விட்டோம். மன்னன் ஆணை வழுவாது, சரி மீண்டும் அரசரிடம் சென்று, அந்தச் சிறுவரையும், ஏடு விடச் சொல்லுவோமே.

அமண் குருக்கள் திரண்டு, நெஞ்சில் அஞ்சினரேனும், வெளித் தோற்றத்தில் காட்டாது, மன்னர் முன்னுற்று - நமது சம்பந்தப் பெருமானை நோக்கி—"நீரும் உமது ஏட்டை ஆற் றில் விடும். அஃது என்னவாகின்றது, பார்ப்போம் ?

மன்னவர் :—அமணர் மதியின்மை கண்டு, வெகுண்டு, தான் முன் எண்ணிய தண்டம் புரிய உன்னினர். ஆயினும் பிள்ளையார் திருக்குறிப்பதனை நோக்கினர்.

திருஞானசம்பந்தர் :—மன்னரைப் பழுதற நோக்கினர். (அவர் வினையொப்புக் கண்டு—அவருக்கு அறிவிக்கும்

முறையால் பாசுரம் இயற்றினர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

"வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல்லாம் அரன் நாமமே.
சூழ்க வையகமுந் துயர் தீர்கவே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மங்கையர்க்கரசியார் :—(மன்னவரை நோக்கி)
என் உயிர்க் காதல,

பெருந்தவமுடையார் மனம்போல், இந்த ஏடு ஆற்றைக் கிழித்து, எதிரேறிச் செல்வதைப் பார்த்தீர்களா? உங்கள் உடம்பும் நேருற்றது கண்டீர்களா?

மன்னவர் :—மகிழ்ந்து (அமைச்சரை நோக்கி) என்னுயிர்த் தோழ, விரைவில் குதிரைமீது சென்று ஏட்டை எடுத்து வருக.

குலச்சிறையார் :—சரி அப்படியே—(குதிரைமீது ஏறி ஓடல்) பிடிக்க முடியாதது கண்டு—மன்னர்

மன்னவர் :—(திருஞான சம்பந்தரை வணங்கி) எங்கள் தேவே, "ஏடு தங்கும்படி அருள் செய வேண்டும்."

திருஞான சம்பந்தர்:—மன்னர் வேண்டுகோட் கிணங்கி, ஏடு தங்கும்படி "ஏற்றார் கொடியினுரைப்" பாடினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

"வன்னியு மத்தமு மதிபொதி சடையினன்
பொன்னியல் திருவடி புதுமல ரவைகொடு
மன்னிய மறையவர் வழிபட அடியவர்
இன்னிசை பாடலர் ஏடகத் தொருவனே."

கோடுசந்தனம் அகில்கொண் டிழிவைகை நீர்
ஏடுசென் றணைதரும் ஏடகத் தொருவனை
நாடுதென் புகலியுள் ஞான சம்பந்தன்
பாடல் பத்திவை வல்லார்க் கில்லையாம் பாவமே."

திருச்சிற்றம்பலம்

குலச்சிறையார் ஏட்டை எடுத்துத் தலைமேற்கொண்டு வந்து வள்ளல் கழலடி வணங்கி நின்றார்.

திருஞான சம்பந்தர்:—அந்த ஏட்டை எடுத்து யாவருக்குங் காட்டினார். (மன்னன் கூனும் நிமிர்ந்தது.)

மன்னவர்:—(அமைச்சரை நோக்கி)
மதிமிகு அமைச்ச,

இவ்வமணர்கள் - முன்னமே தீ வைத்த பெருங்குற்ற முடையார். பின்னரும் தீங்கு பல ஆற்றினார். தாங்களே

சூழ்வும் கொண்டார்கள். அவர்கள் வாக்குப்படியே முறை செய்து விடுக.

திருஞான சம்பந்தர்:—"கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ், களைகட் டதனொடு நேர்."

வேந்தன் முறை செய்தலைத் தடுத்தல் முறையன்று (என்று வாளா இருந்தார்).

குலச்சிறையார்:—அமணம் சூழ்வினை நிறைவித்தார்:

அடிகளே,

நீங்கள் உங்கள் வாயால் கேட்டீர்கள். நீங்கள் சொல்லிய படியே செய்யுங்கள்.

காவலாளரை நோக்கி

தண்டலாளர்பால் இவர்களை ஒப்புவிக்க; அரசன் ஆணைப் படி தண்டனை புரிக.

தண்டலாளர்கள் தண்டம் செய்தல்.

ஆறும் அங்கம் - ஏழாம் காட்சி

இடம்:—மதுரைக்கோவில்

காலம்—: மாலைப்பொழுது

நடர்:—திருஞான சம்பந்தர் - மன்னவர் மங்கையர்க்கரசியார் முதலியோர்

யாவரும் கோவில் சென்றார்கள்.

திருக்கோவில் முன்நின்று பெருமான் பாடிய பாசுரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

வீடலால வாயிலாய் விழுமியார்க ணின்கழல்
பாடலால வாயிலாய் பரவநின்ற பண்பனே
காடலால வாயிலாய் கபாலிநீள் கடிம்மதில்
கூடலால வாயிலாய் குலாயதென்ன கொள்கையே."

மன்னவர் :—சிவபெருமானை வணங்கி:—

திருவால வாயில் மேவு மன்னனே, அமணர் மாய்கையால் மயங்கி உன்னை அறிந்திலேன். என் பிணி தீர்த்து, ஆட்கொள்ள அருட் பிள்ளையாரைத் தந்தனை. யாவரும் நீறு பூசி நின்றனர். யாவரும் மகிழ்வொடுமே தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் சேர்ந்து மகிழ்ந்திருத்தல்.

முற்றும்.

Printed by A. Rangaswamy at the Progressive Printers, 9-17, Coral Merchant Street, Madras, & Puublished by V. Subbiah, for The S. I. S. S. W. P. Society, Tinnevelly, Ltd., Madras.